

Nhất Kiến Chung Tình - Bạch Cốt Tinh

Contents

Nhất Kiến Chung Tình - Bạch Cốt Tinh	1
1. Bạch Cốt Tinh - Chương 1	1
2. Bạch Cốt Tinh - Chương 2	5
3. Bạch Cốt Tinh - Chương 3	8
4. Bạch Cốt Tinh - Chương 4	10
5. Bạch Cốt Tinh - Chương 5	13
6. Bạch Cốt Tinh - Chương 6	16
7. Bạch Cốt Tinh - Chương 7	19
8. Bạch Cốt Tinh - Chương 8	22
9. Bạch Cốt Tinh - Chương 9	25
10. Bạch Cốt Tinh - Chương 10	29
11. Bạch Cốt Tinh - Chương 11	33
12. Bạch Cốt Tinh - Chương 12	35
13. Bạch Cốt Tinh - Chương 13	38
14. Bạch Cốt Tinh - Chương 14	41
15. Bạch Cốt Tinh - Chương 15	43
16. Bạch Cốt Tinh - Chương 16	46
17. Bạch Cốt Tinh - Chương 17	48
18. Bạch Cốt Tinh - Chương 18	51

Nhất Kiến Chung Tình - Bạch Cốt Tinh

Giới thiệu

Editor: Mr. Downer Thể loại: Hiện đại, đoản văn, sinh tử, biệt nữ mất trí nhớ mỹ công x si tình dụ thụ, thụ sủng công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-kien-chung-tinh-bach-cot-tinh>

1. Bạch Cốt Tinh - Chương 1

Ngôn Sâm thật vất vả mới đỡ ngủ được Ngôn Miểu, rồi đi xuống lầu, thấy nhân viên cửa tiệm Tiểu Chu cùng Tiểu Trần đang tụ lại với nhau, một mặt hưng phấn không biết đang thì thầm cái gì đó.

Ngày hôm nay là chủ nhật, trước đây vào lúc này trong tiệm căn bản đầy người, nhưng hôm nay lại đặc biệt vắng vẻ, chỉ có một đôi tình nhân ngồi sát cửa sổ, nam sinh không biết nói cái gì, chọc nữ sinh phải che miệng cười. Nữ sinh kia có khuôn mặt xinh xắn, màu da rất trắng, Ngôn Sâm không khỏi liếc mắt nhìn vài lần.

Tiểu Trần ngẩng đầu nhìn thấy Ngôn Sâm, kêu một tiếng “Ông chủ”.

Ngôn Sâm đi tới hỏi: “Nói cái gì đó, vui vẻ như thế.”

Tiểu Chu chưa hết hưng phấn, cướp lời nói: “Đầu phố mới mở một quán trà sữa, bán ôm ở cửa chính là một đại mỹ nhân!”

Tiểu Trần tiếp lời: “Siêu cấp siêu cấp mỹ! Người ta đứng xếp hàng như điên!”

Ngôn Sâm không có nhiều hứng thú với đại mỹ nhân, chỉ nghi hoặc hỏi: “Quán trà sữa, bán ôm?”

“Hoạt động mừng khai trương, trả một trăm được một ly trà sữa cùng một cái ôm.”

Cái này cũng được?

Ngôn Sâm bị khơi gợi lên lòng hiếu kỳ, nói: “Anh đi xem thử.”

Dẫn Tiểu Chu chú ý động tĩnh trên lầu một chút, miễn cho Ngôn Miểu tỉnh rồi lại không biết, đáp ứng trở về sẽ mang trà sữa cho các cô, Ngôn Sâm lúc này mới cầm điện thoại di động cùng ví tiền cất trong túi, đi ra khỏi tiệm cà phê.

Đến nơi nhìn thấy, quả nhiên rất sôi động. Đứng xếp hàng phần lớn là những cô gái trẻ tuổi, cũng có vài bác gái tham gia náo nhiệt, nam sinh liếc mắt một cái cũng không thấy ai. Ngôn Sâm cảm giác kỳ lạ, không phải nói là đại mỹ nhân sao, bây giờ đàn ông con trai đều rụt rè như thế? Không khoa học. Mới vừa nghĩ đến đây, bỗng thấy một người đi ra từ trong cửa tiệm.

Dáng rất cao, chân rất dài, người rất đẹp.

Là nam.

Ngôn Sâm nhìn đến mức mắt thẳng tắp, có chút run chân. Lão đảo lùi về sau vài bước, gia nhập đội ngũ xếp hàng.

Xếp hàng hơn nửa tiếng, rốt cuộc đến lượt Ngôn Sâm. Cậu móc ra một tờ một trăm từ trong ví, hỏi nhân viên thu ngân: “Xin hỏi, trả một trăm là có thể ôm sao?”

Nhân viên thu ngân là một anh đẹp trai cao lớn, có thể là ngày hôm nay phải nói quá nhiều, cổ họng có chút khàn: “Đúng.”

Ngôn Sâm nắm chặt tờ tiền: “Vậy tôi trả một ngàn, có thể ôm nhiều thêm một lúc không?”

Nhân viên thu ngân: “...”

Ngôn Sâm hỏi lại một lần nữa: “Được không?”

Nhân viên thu ngân khụ một tiếng, cầm lấy ly nước bên cạnh: “Được.”

Ngôn Sâm đếm một ngàn khối, lại hỏi: “Vậy tôi trả hai ngàn, có thể được phương thức liên lạc chứ?”

Nhân viên thu ngân trực tiếp phun một ngụm nước lên mặt cậu, Ngôn Sâm giơ tay lau mặt.

“Xin lỗi xin lỗi.” Nhân viên thu ngân gấp rút đưa cho cậu một tờ khăn giấy.

“Không sao.” Ngôn Sâm nhận khăn giấy lau khô nước trên mặt, nhìn nhân viên thu ngân, “Có thể không?”

Nhân viên thu ngân gật đầu: “Có thể có thể, chỉ cần trước năm giờ chiều ngày hôm nay, cậu muốn làm gì cũng có thể.”

Cuối cùng, Ngôn Sâm xài mười ngàn tệ, mua hai ly trà sữa và một cái ôm, cùng với một giờ hẹn hò với mỹ nhân.

Chủ tiệm nói chuyện này cho Kỷ Hiết Nhan, tuy rằng Kỷ Hiết Nhan rất không vui, nhưng vẫn đồng ý.

So với bị những nữ sinh lú ra lú rú kia ôm ấp một tiếng, hẳn thà yên lặng ở cùng một tên con trai không thích nói chuyện.

Trên thực tế, Ngôn Sâm cũng không phải không thích nói chuyện, cậu chỉ là quá hồi hộp quá kích động, cho nên không biết phải nói cái gì. Chờ đến lúc cậu muốn nói, nữ sinh phía sau đã chen lên đẩy cậu ra.

Cậu còn không kịp sờ tay mỹ nhân một chút.

Cũng may còn có cơ hội.

Ngôn Sâm cầm cà phê lên nhấp một ngụm nhỏ, nhìn người ngồi ở đối diện: “Em tên là Ngôn Sâm, còn anh?”

Người kia lướt mắt qua điện thoại di động trên bàn, nói: “Kỷ Hiết Nhan.”

“Tên thật dễ nghe.” Ngôn Sâm cảm thán một câu, lại nói, “Người cũng thật đẹp mắt.”

Kỷ Hiết Nhan: “...”

Ngôn Sâm cúi thấp đầu, mặt có chút hồng, tựa như ý thức được nói như vậy với người lần đầu gặp mặt có chút kỳ quái.

Hai người đều không lên tiếng, cứ ngồi như thế rất lâu, cho đến khi Tiểu Chu ôm Ngôn Miểu từ trên lầu đi xuống.

Ngôn Sâm đứng dậy đón lấy Ngôn Miểu ôm vào trong lòng, không thể chờ đợi nói với Kỷ Hiết Nhan: “Đây là con em, gọi là Ngôn Miểu.”

Kỷ Hiết Nhan: “...”

Ngôn Sâm ngồi xuống, để Ngôn Miểu ngồi trên đùi, cho bé uống nước. Ngôn Miểu uống nước xong, hoàn toàn hoạt bát, nắm cổ áo của Ngôn Sâm, xoay người, mở to đôi mắt tròn xoe nhìn Kỷ Hiết Nhan.

Kỷ Hiết Nhan cũng nhìn Ngôn Miểu, dáng vẻ một đứa bé ba, bốn tuổi, ngũ quan tinh xảo, da dẻ trắng như tuyết, rất khiến cho người khác thấy thích. Lại nhìn Ngôn Sâm, khuôn mặt bình thường, thuộc về kiểu ném vào biển người cũng khó tìm ra được.

Có lẽ tướng mạo của đứa nhỏ này hẳn là được di truyền từ mẹ.

Kỷ Hiết Nhan lại nhìn thẳng bé, thấy đối phương cũng một mực yên lặng nhìn hắn.

Dáng vẻ thật ngoan ngoãn.

Kỷ Hiết Nhan có chút muốn nựng bé.

Đúng lúc này, chuông đồng hồ báo thức vang lên.

Đã hết giờ.

Kỷ Hiết Nhan cầm điện thoại di động trong tay, đứng lên.

“Chờ đã!” Ngôn Sâm ôm Ngôn Miểu đứng dậy, thấy Kỷ Hiết Nhan quay đầu lại, giữa lông mày mang theo mất kiên nhẫn rõ ràng, Ngôn Sâm có chút lúng túng, nhưng vẫn nói xong lời.

“Em còn có thể lại hẹn anh không?”

Kỷ Hiết Nhan rút cuộc nói câu thứ hai từ sau khi hai người gặp nhau: “Cậu thích tôi?”

Mặt Ngôn Sâm bỗng chốc đỏ bừng lên.

Kỷ Hiết Nhan thấy dáng vẻ lúng túng đến sắp muốn khóc của cậu, cảm giác mình như vậy có chút quá đáng, đang muốn mở miệng nói một câu xin lỗi, liền thấy Ngôn Sâm đột nhiên tiến tới trước một bước, ôm con trai ngẩng đầu nhìn hắn.

“Đúng, em đối với anh là nhất kiến chung tình, xin hỏi, em có thể theo đuổi anh không?”

2. Bạch Cốt Tinh - Chương 2

Kỷ Hiết Nhan ném một câu bệnh thần kinh, rồi quay đầu bỏ đi.

Về đến tiệm trà sữa, thấy Lương Thần ngồi dưới ô che nắng ở ngoài cửa, đang bắt chéo chân nói chuyện điện thoại, Kỷ Hiết Nhan nhìn bộ thường phục tao bao màu đỏ sậm trên người gã, lại nhìn bộ đồng phục làm việc in họa tiết hoạt hình trên người mình, lúc này mặt mày trầm xuống, nhanh chân tiến đến nắm người lên.

“Á! Ồi... Không có chuyện gì không có chuyện gì, trước hết vậy nha em yêu, buổi tối trò chuyện tiếp, ừa, anh cũng yêu em, moa moa~” Lương Thần cúp điện thoại, nín cười hỏi Kỷ Hiết Nhan, “Hẹn hò xong rồi hả?”

Kỷ Hiết Nhan ném gã về lại ghế dựa, cất bước đi vào trong tiệm, mấy phút sau thay đổi quần áo đi ra, Lương Thần nhìn hắn từ trên xuống dưới, trên mặt lộ ra biểu cảm khoa trương: “Ồi giờ ơi, không hổ là đệ nhất mỹ nhân của Tân Thành!”

Kỷ Hiết Nhan ném chìa khóa xe cho gã, mặt lạnh đi về hướng bãi đậu xe.

Lương Thần lên tiếng chào chủ tiệm trà sữa —— Cô em họ của gã, sau đó đuổi theo Kỷ Hiết Nhan, giơ tay khoác trên vai hắn: “Nào, kể anh em nghe một chút, đối tượng hẹn hò của cậu đã nói gì với cậu nào?”

Kỷ Hiết Nhan dùng cùi chỏ đẩy gã ra.

Lương Thần gào một tiếng ôm eo: “Được mấy em gái ôm vài lần thôi mà, người khác còn không có phúc khí này đây.” Nói xong nhớ tới vị đại gia tiêu mười ngàn tệ kia, không nhịn được cười như điên.

Buổi tối mấy người tụ tập, Lương Thần có mấy ly rượu vào bụng, lại nói nhiều lên.

“... Ông là ông không thấy ánh mắt của tên kia đâu, hận không thể lột quần áo trên người Kỷ thiếu ngay tại chỗ, ha ha ha ha ha!”

Đường Huân nuốt viên cà chua bi trong miệng: “Thật thú vị.”

“Thú vị chứ sao không.” Lương Thần để ly rượu xuống, ợ một tiếng, “Buồn cười vãi ra.”

Khương Cảnh ở một bên nói: “Quán bar của tôi bên Thành Nam tháng sau khai trương, nếu như cũng có thể mời được Kỷ thiếu...”

“Ông không có cơ hội đâu.” Lương Thần cười ha ha, “Tôi dám chắc sau này cậu ta không dám tùy tiện đánh cược.”

Đường Huân bật cười, ném vỏ hạt dưa vào trong ly rượu của Lương Thần.

Kỷ Hiết Nhan vào phòng rửa tay xong, đi ra khỏi hộp đêm, gió đầu thu mang theo một chút cảm giác mát mẻ, thổi đến mức khiến người ta buồn ngủ.

Đêm nay hắn uống hơi nhiều.

Kỷ Hiết Nhan nặn mi tâm, lấy điện thoại di động ra, muốn bảo tài xế tới đón, mở khóa màn hình liền nhìn thấy vài tin nhắn chưa đọc.

—— Anh đi làm ở tiệm trà sữa sao?

—— Sẽ rất mệt đi.

—— Nếu như anh đồng ý, có thể tới quán của em, em cho anh lương gấp đôi.

—— Em thật sự rất thích anh, em có thể thường xuyên tìm anh nói chuyện không?

—— Anh không thích em cũng không sao, đừng chán ghét em là được.

—— Em có thể gọi anh là A Nhan chứ?

Kỷ Hiết Nhan cất điện thoại di động, đứng ở cửa hộp đêm mấy phút.

Tài xế lái xe tới, mở cửa xe sau.

Kỷ Hiết Nhan có chút choáng, loạng choạng một cái lúc bước xuống cầu thang, tài xế gấp gấp chạy đến đỡ hắn: “Thiếu gia cẩn thận.”

Kỷ Hiết Nhan cau mày ngồi vào trong xe, nhắm hai mắt dựa vào ghế, tài xế hỏi về nơi nào, hắn cũng không trả lời, như đã ngủ thiếp đi.

Tài xế liền lái xe trở về nhà chính của Kỷ gia.

“Thiếu gia, đã đến nơi rồi.”

Kỷ Hiết Nhan mở mắt ra, liếc qua bên ngoài, lại nhắm mắt: “Về Hoa Cẩm.”

Chờ tài xế lái xe đến tiểu khu Hoa Cẩm, Kỷ Hiết Nhan lại bảo anh ta quay lại. Tài xế hỏi muốn đi chỗ nào, Kỷ Hiết Nhan không trả lời, qua một lúc lâu mới nói: “A Nhan.”

“Thiếu gia nói gì cơ?”

“Chỉ có mẹ tôi gọi tôi như vậy.” Kỷ Hiết Nhan thấp giọng nói một câu, nhìn cảnh phố chậm chậm quay ngược lại ngoài cửa xe, nói địa chỉ cho tài xế.

Ngôn Miểu coi như đã ngủ thiếp đi.

Ngôn Sâm đi ra từ phòng trẻ con, trở lại phòng của mình. Đi vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ kỹ càng.

Tắm xong, thân thể trần trụi đứng trước gương, cậu nhìn chăm chăm dấu vết thật dài màu đỏ nhạt kia trên bụng mà xuất thần. Một lát sau, Ngôn Sâm che mặt, kê cái trán trên kiếng.

Đột nhiên dục vọng xuất hiện, mãnh liệt sôi trào trong cơ thể cậu.

Ngôn Sâm qua loa phủ áo tắm lên, ra khỏi phòng tắm, lấy một chiếc hộp màu đen hình chữ nhật từ trong ngăn kéo thấp nhất của tủ đầu giường. Trong nháy mắt mở hộp ra, cậu sức nhớ đã lâu không sạc điện, khẳng định không thể dùng, khuôn mặt Ngôn Sâm nóng lên, nhanh chóng nhét cái hộp trở lại, đóng ngăn kéo.

Ngôn Sâm hết sức xấu hổ vùi mặt vào đầu gối, đang lúc này, điện thoại di động trên giường ong ong chấn động lên.

Ngôn Sâm vẫn duy trì tư thế ngồi xổm trên mặt đất, đưa tay tìm điện thoại, vừa nhìn thấy tên hiển thị, ai ngờ là Kỷ Hiết Nhan, Ngôn Sâm vọt đứng dậy, kích động đứng lên quá nhanh khiến cậu suýt chút nữa ngã chống vó, cũng may kịp lúc vịn được tủ đầu giường.

Hít một hơi thật sâu, ấn nút nhận cuộc gọi.

“Là tôi, xuống dưới.” Đối phương nói xong bốn chữ này liền cúp máy.

Ngôn Sâm đứng hình tại chỗ vài giây, sau đó cầm điện thoại chạy xuống lầu.

3. Bạch Cốt Tinh - Chương 3

Ngôn Sâm mở cửa tiệm đi ra ngoài, thấy một người đang ngồi bên luống hoa trước tiệm hút thuốc.

Ngôn Sâm rón rén đi tới, ngồi xổm trước mặt người kia, chớp mũi nồng nặc mùi rượu dày đặc, cậu hỏi: “Anh uống rượu?”

Kỷ Hiết Nhan nhấc mắt nhìn cậu, không trả lời.

“Buổi tối anh tính ngủ ở đâu?”

Kỷ Hiết Nhan rũ mắt xuống, lại hút một hơi thuốc.

“Nếu như anh không chê, buổi tối ngủ chỗ em đi.” Ngôn Sâm chỉ chỉ lầu hai, “Em ở tầng trên.”

Kỷ Hiết Nhan chậm rãi nhả ra một làn khói: “Cậu đang câu dẫn tôi?”

Ngôn Sâm theo tầm mắt của hắn cúi đầu nhìn cổ áo của chính mình, gò má nóng lên, khép chặt cổ áo tằm đứng lên, lùi về sau một bước: “Anh đừng hiểu lầm.”

“Hiểu lầm?” Kỷ Hiết Nhan quăng tàn thuốc, dùng chân dập tắt, ngẩng đầu nhìn cậu, “Không phải cậu thích tôi sao?”

Ngôn Sâm bị đôi mắt như vậy nhìn, căng thẳng đến mức tay chân cũng không biết nên đặt ở đâu: “Em, em thích anh, nhưng em sẽ không... Sẽ không câu dẫn anh, trừ phi...”

Kỷ Hiết Nhan đứng lên: “Trừ phi cái gì?”

Mặt Ngôn Sâm càng lúc càng nóng: “Trừ phi anh đồng ý.”

Kỷ Hiết Nhan đi một bước lên trước: “Tôi đồng ý, cậu sẽ câu dẫn tôi?”

Ngôn Sâm lùi về sau một bước: “Ừm, đúng vậy.”

“Tôi đồng ý.” Kỷ Hiết Nhan từng bước một đi về phía trước, dồn Ngôn Sâm đến một góc, một tay hất chống trên tường, cúi đầu nhìn cậu, “Đến đây, câu dẫn tôi đi.”

Hai tay Ngôn Sâm chống đỡ trước ngực Kỷ Hiết Nhan: “Anh say rồi.”

Kỷ Hiết Nhan nắm lấy tay cậu, giơ lên, đặt trên tường: “Cậu không muốn ngủ cùng tôi sao?”

Bộ phận trong lồng ngực bên trái của Ngôn Sâm oành oành đập rất nhanh, nghe thấy chữ “ngủ” do Kỷ Hiết Nhan nói, chỉ tưởng tượng một chút, Ngôn Sâm đã không chống đỡ được.

Hóa ra, thật sự có chuyện một giây liền cứng.

Kỷ Hiết Nhan cúi đầu gần kề vào bên tai Ngôn Sâm: “Con người tôi không có kiên nhẫn, có thể sẽ rất thô bạo, cậu còn muốn ngủ với tôi sao?”

Ngôn Sâm run chân một trận.

Kỷ Hiết Nhan ôm lấy eo cậu: “Tôi coi là cậu đồng ý.”

Đây là một buổi tối điên cuồng.

Kỷ Hiết Nhan bị men rượu không chế, còn Ngôn Sâm bị Kỷ Hiết Nhan khống chế.

Bọn họ làm dưới lầu loạn thành một đoàn, lúc rạng sáng lại lên lầu, làm cho phòng ngủ càng loạn hơn.

Ngôn Sâm cắn chặt chặn, không để mình phát ra âm thanh, Ngôn Miểu ở phòng cách vách, cậu sợ đánh thức đứa nhỏ. Kỷ Hiết Nhan thấy Ngôn Sâm ở dưới lầu phóng túng như vậy, nhưng lên lầu lại thay đổi, rất không vừa ý, nắm lấy eo của cậu hết sức đưa đẩy. Ngôn Sâm vô cùng động tình, giữa đùi một mảnh dính dính, tiếng ba ba khi thân thể va chạm xen lẫn tiếng nước rõ ràng, còn có tiếng giường lay động cọt cọt kịch liệt.

Chỉ không có tiếng kêu của cậu.

Kỷ Hiết Nhan lật người cậu lại, tách hai chân cắm vào từ chính diện, Ngôn Sâm ngửa đầu a một tiếng, ngay sau đó lại cắn môi. Kỷ Hiết Nhan tăng thêm sức mạnh, đỉnh vào rất sâu, làm cho Ngôn Sâm không nhận được gọi ra, nước mắt cũng theo đó chảy xuống.

“A, ô a... Ừm, không muốn... A Nhan...”

Kỷ Hiết Nhan đột nhiên hừ lên một tiếng, nằm trên người Ngôn Sâm, tay phải nắm chặt bả vai của cậu.

Ngôn Sâm mới vừa bị hấn đỉnh một trận mạnh mẽ, vốn sắp đến, vào lúc này bị bồng đến run lên, nhận không được cũng bắn ra theo.

Kỷ Hiết Nhan quả thực không ôn nhu, nhưng Ngôn Sâm rất thích.

Chỉ cần là Kỷ Hiết Nhan, như thế nào cậu cũng đều yêu thích.

Rất thỏa mãn.

Thể lực Kỷ Hiết Nhan đã tiêu hao hết, chưa đầy một lúc liền ngủ thiếp đi. Ngôn Sâm cũng rất mệt, nhưng vẫn gắng gượng bò dậy, dùng khăn mặt ngâm nước nóng, cẩn thận lau khô người cho Kỷ Hiết Nhan. Sau đó lại đổi toàn bộ drap giường vỏ chăn, cậu sợ Kỷ Hiết Nhan ngủ không được thoải mái.

Làm xong mấy chuyện này, thực sự là một điểm khí lực cũng cạn. Ngôn Sâm nằm dài trên giường, nghiêng người nhìn Kỷ Hiết Nhan, cậu để bật một chiếc đèn tường, không nỡ nhắm mắt.

Trời sắp sáng, cậu muốn nhìn thêm vài lần.

Hơn một ngàn ngày không gặp, thật sự nhớ hấn đến chết.

4. Bạch Cốt Tinh - Chương 4

Chống cự không nổi một mối, Ngôn Sâm cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại thấy ngoài trời sáng choang, Ngôn Sâm sợ hết hồn, nhìn điện thoại di động, bảy giờ bốn mươi. Nhớ tới dưới lầu còn chưa thu dọn, cậu gấp rút gửi tin nhắn cho Tiểu Chu, Tiểu Trần, bảo hôm nay có việc đóng cửa, cho các cô nghỉ một ngày.

Kỷ Hiết Nhan còn chưa tỉnh, Ngôn Sâm cẩn thận rút bàn tay khoát lên trên đùi hấn, vén chăn xuống giường, cấp tốc mặc quần áo tử tế, đến phòng trẻ con nhìn, thấy Ngôn Miểu cũng chưa thức, Ngôn Sâm

thở ra một hơi, đóng kín cửa, vội vội vàng vàng xuống lầu.

Ngôn Miếu tỉnh dậy, ngồi trên giường nhỏ một lúc, bé tự mình mặc quần áo, rồi vào nhà vệ sinh đi tiểu, tiểu xong kéo quần lên đàng hoàng, nghiêm túc rửa tay sạch sẽ, sau đó đi ra ngoài, gõ cửa phòng kế bên. Không nghe thấy tiếng đáp lại, Ngôn Miếu liền mở cửa đi vào, đến trước giường, nhỏ giọng gọi: “Ba ba ơi.”

Người dưới chăn không nhúc nhích.

Ngôn Miếu đạp rơi dép lê nhỏ, bò lên giường, cười trên bụng người kia: “Ba ba ơi ba ba ơi, dậy đi~”

Kỷ Hiết Nhan kéo chăn xuống lộ ra khuôn mặt, tâm trạng khi thức dậy của hắn quá nghiêm trọng, không cần lên tiếng, chỉ cần một ánh mắt là đã khiến đứa nhỏ sợ đến cực kỳ.

Ngôn Miếu lăn xuống từ trên người hắn.

Thật đúng là lăn xuống.

“Xin, xin lỗi.” Xuống giường mang dép lê nhỏ, thấy Kỷ Hiết Nhan lại kéo chăn lên che mặt, Ngôn Miếu lấy dũng khí, đến gần nhỏ giọng nói, “Che mặt lại như vậy không tốt, hít thở sẽ không thông.”

Thằng bé này, nói năng cũng rất lưu loát. Kỷ Hiết Nhan lần thứ hai kéo chăn xuống, dùng sức xoa huyết thái dương, nằm nghiêng, nhìn Ngôn Miếu: “Mấy tuổi rồi?”

“Tính theo tuổi ta, là bốn tuổi ạ.” Ngôn Miếu thấy vẻ mặt của hắn không còn đáng sợ như vừa nãy, thân thể nhỏ nhỏ lại nghiêng về trước, hai tay đặt trên mặt giường, đôi mắt đen lay láy nhìn Kỷ Hiết Nhan chăm chú, “Chú ơi, tại sao chú lại ngủ trên giường của ba cháu, chú là bạn của ba cháu sao?”

Bạn? Có lẽ.

Kỷ Hiết Nhan gật đầu, ngồi dậy. Nhưng cảm giác nửa người dưới cũng để trần, Kỷ Hiết Nhan kéo kín chăn, sai Ngôn Miếu: “Đi, rót cho chú cốc nước.”

“Vâng.” Ngôn Miếu quay người đi ra.

Kỷ Hiết Nhan chẳng qua chỉ là tìm cơ sai cậu bé ra ngoài, để hắn xuống giường mặc quần áo. Đến lúc mặc quần áo tử tế, rửa mặt xong đi ra từ nhà vệ sinh, thấy Ngôn Miếu thật sự bưng đến một cốc nước cho hắn, Kỷ Hiết Nhan sững sốt tại chỗ: “Nước do ba cháu rót?”

“Là cháu rót.” Ngôn Miếu đưa cốc nước tới.

Kỷ Hiết Nhan cầm cốc nước, thấy Ngôn Miếu quay người đi ra ngoài, rất nhanh lại đi vào, trong tay cầm một cái bàn chải đánh răng mới.

Kỷ Hiết Nhan: “...”

Đứa nhỏ này không phải thông minh dạng vừa đâu.

Ngôn Sâm thu dọn dưới lầu xong, vội vã lên lầu, đi vào phòng ngủ thấy Kỷ Hiết Nhan đã tỉnh rồi, trên người hắn mặc quần áo của cậu, Ngôn Miếu cũng ở trong phòng, một lớn một nhỏ ngồi xếp bằng đối diện nhau, đang chơi cờ phi hành.

Ngôn Sâm sưng sờ trong chốc lát, viền mắt có chút tỏa nhiệt.

“Ba ba!”

Ngôn Sâm phục hồi lại tinh thần, cười đi tới, bế lấy Ngôn Miếu: “Đánh răng chưa?”

“Rồi ạ, con với chú cùng nhau đánh răng.”

“Giỏi quá.” Ngôn Sâm hôn con trai một cái, hỏi Kỷ Hiết Nhan, “Anh đói bụng không, muốn ăn cái gì?”

Kỷ Hiết Nhan nhìn cậu, không lên tiếng.

Ngôn Sâm nói: “Tối hôm qua uống nhiều rượu như vậy, trong dạ dày nhất định sẽ không dễ chịu, em nấu cho anh chút cháo trắng, thế nào?”

Kỷ Hiết Nhan yên lặng một chút, gật đầu.

“Vậy anh nằm thêm một chốc đi, em làm xong gọi anh.”

Ngôn Sâm nói xong, bế con rời đi.

Cửa phòng cách một tiếng đóng lại, Kỷ Hiết Nhan cúi đầu nhìn quần áo trên người. Áo thun có hơi chật, quần cũng ngắn một đoạn, mặc lên người có chút khó chịu.

Nhưng rất kỳ lạ, trong lòng hắn lại rất thoải mái.

Kỷ Hiết Nhan dùng điện thoại di động, gọi điện cho tài xế, để anh ta không cần lại đến đón.

Hắn dự định thả cho mình mấy ngày nghỉ.

Ngôn Miếu ăn xong bữa sáng liền đến phòng khách xem phim hoạt hình.

Trên bàn ăn chỉ còn lại Kỷ Hiết Nhan cùng Ngôn Sâm.

Kỷ Hiết Nhan không lên tiếng, liên tục nhìn Ngôn Sâm chăm chăm. Ngôn Sâm cũng không dám nhìn vào cặp mắt kia, sợ chính mình lại một giây liền cứng, đỏ mặt cúi đầu, miệng nhỏ húp cháo.

“Cậu thích tôi...”

Động tác Ngôn Sâm dừng lại, ngẩng đầu lên.

Một tay Kỷ Hiết Nhan chống đầu, lười biếng nói tiếp: “Là bởi vì tôi và vợ trước của cậu có dung mạo rất giống nhau?”

Ngôn Sâm bị sặc cháo nóng trong miệng, ho gần chết.

5. Bạch Cốt Tinh - Chương 5

Kỷ Hiết Nhan đưa khăn giấy cho Ngôn Sâm: “Con trai cậu nói với tôi.”

Ngôn Sâm nhận tờ khăn giấy, gò má đỏ chót, cuống họng cậu còn có chút ngứa, lại trầm thấp ho một tiếng: “Nói, nói cái gì?”

Kỷ Hiết Nhan cầm cái muỗng sứ, nhẹ nhàng khuấy cháo hoa trong bát: “Nói tôi và mẹ của nó trông rất giống nhau.”

Ngôn Sâm không dám nhìn đôi mắt của Kỷ Hiết Nhan, chỉ dám nhìn chăm chú vào bàn tay hắn, những ngón tay kia, vừa trắng vừa dài, khớp xương rõ ràng, rất có cảm giác mạnh mẽ. Ngôn Sâm nhớ đến xúc cảm mỹ diệu khi bàn tay ấy nắm lấy eo của cậu, lạnh lẽo nuốt nước miếng, dời ánh mắt, nhìn chăm chăm đồ ăn sáng trên bàn: “Anh với cô ấy, quả thực rất giống.”

Quả nhiên trên đời không có yêu thích vô duyên vô cớ. Mặc dù đã làm xong chuẩn bị tâm lý, nhưng chính tai nghe thấy Ngôn Sâm nói ra câu này, Kỷ Hiết Nhan vẫn cảm thấy rất không thoải mái.

Hắn Kỷ Hiết Nhan lại cũng có ngày này.

“Mặt mũi thằng bé là giống mẹ, phải không?”

Ý tứ trong lời nói này quá mức rõ ràng, Ngôn Sâm lúng túng gật đầu: “Ừ, giống cô ấy.” Như nhớ đến gì đó, ánh mắt cậu đột nhiên trở nên ôn nhu, “Cô ấy rất đẹp, là người đẹp nhất mà em từng gặp trong đời này.”

Kỷ Hiết Nhan buông cái muỗng, không tâm tình ăn tiếp, hai tay khoanh lại dựa người vào lưng ghế: “Tại sao ly hôn?”

Ngôn Sâm cúi đầu, nhìn hai tay đang xoắn lại với nhau của chính mình: “Cô ấy quá tốt, em không xứng.”

Nói thẳng bị quăng là được rồi, Kỷ Hiết Nhan lạnh lùng hừ một tiếng, lại hỏi: “Cậu từ lúc nào thì bắt đầu thích đàn ông?”

Đầu Ngôn Sâm dường như cúi xuống càng thấp hơn nữa, mặt đỏ đến mức như muốn nhỏ máu.

Kỷ Hiết Nhan nhú màu: “Không phải là sau khi nhìn thấy tôi mới...”

Ngôn Sâm khó khăn gật đầu.

Kỷ Hiết Nhan có chút ghét bỏ. Nam nữ muốn trèo lên giường của hắn nhiều không kể xiết, không người nào không thuộc dạng tướng mạo xuất sắc, như Ngôn Sâm khắp mọi mặt đều bình thường đến mức không thể bình thường hơn, nếu là trước đây, hắn cũng sẽ chẳng nhìn nhiều.

Trời mới biết tối qua trúng cái gì tà.

Không chỉ nhìn, còn ngủ.

Vừa nghĩ tới đó, Kỷ Hiết Nhan cũng nổi lên ghét bỏ chính mình. Ghét bỏ xong, vẫn quyết định ở lại mấy ngày.

Ai bảo đứa bé kia khiến người thích như thế.

Kỷ Hiết Nhan giương mắt nhìn về phía Ngôn Miểu đang ngồi trên ghế sa lông cười khanh khách, ở trong lòng nói.

“Quần áo của cậu tôi mặc khó chịu, không có lớn hơn một chút sao?”

Ngôn Sâm rửa sạch sẽ cái bát cuối cùng, bỏ vào trong tủ đựng chén đĩa, lau khô tay, cởi tạp dề, nói với Kỷ Hiết Nhan: “Có, để em lấy cho anh.”

Kỷ Hiết Nhan đi theo Ngôn Sâm vào phòng ngủ, thấy cậu khom lưng kéo ngăn kéo lớn phía dưới bên trái tủ quần áo, lấy ra mấy bộ quần áo mặc ở nhà, đều là chất liệu thuần bông, mềm mại rộng rãi. Ngôn Sâm đỏ mặt, đưa một bộ trong số đó cho Kỷ Hiết Nhan: “Những cái này là em trước đây... Mặc lúc mập.” Thấy Kỷ Hiết Nhan không có ý đưa tay nhận lấy, sắc mặt cũng không dễ nhìn lắm, Ngôn Sâm vội vàng nói, “Nếu không anh ở nhà chờ em một chút, em đi ra ngoài mua đồ mới cho anh.”

Kỷ Hiết Nhan nhận quần áo, hơi nhú mày: “Đừng mua, tôi không tin tưởng ánh mắt của cậu.”

Cầm quần áo ném trên giường, cởi áo ra ngay trước mặt Ngôn Sâm.

Ánh mắt Ngôn Sâm chạm đến nửa người trên cởi trần của Kỷ Hiết Nhan, mặt đỏ bừng bừng kịch liệt, quay người kéo cửa ra, đột nhiên phát hiện không đúng.

Cậu kéo chính là cửa tủ quần áo...

Ngôn Sâm tuyệt vọng nhắm mắt lại, hận không thể tìm cái khe mà chui vào.

Kỷ Hiết Nhan thấy Ngôn Sâm đột nhiên đâm đầu vào trong tủ quần áo, nghi hoặc mặc đồ, hỏi: “Cậu làm gì đấy?”

Ngôn Sâm tiện tay cầm một bộ đồ ngủ, đưa lưng về phía Kỷ Hiết Nhan: “Em, đi tắm.”

Kỷ Hiết Nhan đột nhiên duỗi tay kéo cậu vào trong lồng ngực: “Tối hôm qua không tắm? Hử?”

Giọng nói của Kỷ Hiết Nhan cùng bề ngoài của hắn như thế, sức mê hoặc không hề tầm thường, âm thanh giương lên của từ đơn cuối cùng khiến Ngôn Sâm nghe thấy run chân. Cậu hận chính mình không có tiền đồ, mỗi khi thấy Kỷ Hiết Nhan đều không thể khép chân, không thể nhúc nhích.

Thật không có tiền đồ.

“Tắm, tắm rồi.” Tuy rằng vạn phần không muốn, Ngôn Sâm vẫn là nắm lấy tay Kỷ Hiết Nhan bỏ ra, “Em tắm lại một lần.”

“Lại cậu dẫn tôi.” Kỷ Hiết Nhan lại kéo người ôm vào trong lồng ngực.

Eo Ngôn Sâm cũng mềm nhũn, chỉ còn giọng nói găng gượng: “Không có mà.”

“Vậy tại sao lại tắm thêm một lần?” Kỷ Hiết Nhan cúi đầu khẽ cắn lỗ tai ửng hồng của Ngôn Sâm, “Còn không phải là vì mời tôi đi vào.”

6. Bạch Cốt Tinh - Chương 6

Ngôn Sâm khẽ vùng vẩy một cái, đỏ mặt nói: “Thằng bé còn ở bên ngoài.”

Kỷ Hiết Nhan: “...”

Hắn đương nhiên biết đứa nhỏ ở bên ngoài, có điều hắn chỉ đùa một chút, nhưng nhìn thấy phản ứng này của Ngôn Sâm, hắn quyết định làm thật sự.

“Có gì khó.” Nói rồi bước chân dài đi khóa trái cửa phòng ngủ, sau đó vừa cởi áo vừa đi lại, “Như vậy không phải là được rồi?”

Ngôn Sâm che mũi, vội vàng xoay người.

Kỷ Hiết Nhan sầm mặt xuống, tiến lên nắm chặt vai Ngôn Sâm, dùng sức giữ đầu của cậu trước ngực mình: “Cậu bịt mũi làm cái gì, trên người tôi có mùi gì kỳ quái sao?”

Đương nhiên không có mùi gì kỳ quái, chỉ cần là trên người Kỷ Hiết Nhan, mùi mồ hôi cậu cũng đều cảm thấy thơm. Ngón tay Ngôn Sâm chà chà hai lần, thấy không có máu mũi mới thở ra một hơi, sau đó phát hiện miệng cậu cách xương quai xanh của Kỷ Hiết Nhan rất gần.

“Tại sao không nói chuyện?”

Nói ra thật mất thể diện, Ngôn Sâm không muốn nói, liền lè lưỡi liếm xương quai xanh của Kỷ Hiết Nhan.

Kỷ Hiết Nhan đột nhiên lui về sau một bước.

Ngôn Sâm thấy Kỷ Hiết Nhan cau mày, nghiêm mặt, hiển nhiên rất không thích bị liếm như vậy, cậu vội vàng áy náy: “Xin lỗi, em không phải cố ý.”

Mẹ nó cậu đây còn không cố ý?!

“Ai cho cậu liếm chỗ đó!”

Hắn sợ nhất là bị người khác chạm vào xương quai xanh!

Ngôn Sâm ngơ ngác hỏi: “Vậy em nên liếm chỗ nào?”

Kỷ Hiết Nhan suýt chút nữa không đáp nên lời, tức giận đến đỏ lỗ tai: “Tại sao phải liếm, cậu là chó sao?!”

Ngôn Sâm hơi chớp mắt, có chút ngại ngùng: “Em tuổi chó.” =)))))))))

Kỷ Hiết Nhan: “...”

Trong phòng yên lặng hai phút.

“Muốn liếm?” Kỷ Hiết Nhan ngồi xuống bên mép giường, tách hai chân, chỉ hạ thân, “Vậy thì liếm chỗ này.”

Ngôn Sâm do dự vài giây, đỏ mặt đi tới, quỳ xuống giữa hai chân Kỷ Hiết Nhan.

Như vậy cũng tốt, Kỷ Hiết Nhan dữ dội ở trên giường như vậy, muốn thật sự bắt tay vào làm, cậu không chắc mình có thể nhịn được không lên tiếng từ đầu đến đuôi. Để trẻ con nghe được tóm lại sẽ không tốt.

Tuy rằng đoán được Ngôn Sâm sẽ không phản kháng, nhưng cậu ngoan ngoãn vâng theo vô điều kiện như vậy vẫn khiến trong lòng Kỷ Hiết Nhan không quá thoải mái.

Nhưng hắn rất nhanh liền thư thái.

Bởi vì Ngôn Sâm cúi đầu ngậm lấy vật kia của hắn.

Vòm miệng của cậu rất nóng, Kỷ Hiết Nhan cấp tốc trở nên sung huyết thũng trướng. Nửa người dưới cùng gương mặt khó phân biệt nam nữ của hắn tạo thành độ tương phản rất lớn, vừa to vừa dài, quanh thân huyết mạch nhô ra, lấp kín miệng Ngôn Sâm, trông khá dữ tợn.

Ngôn Sâm ngậm vào rất khổ cực, dù cố gắng như thế, vẫn có hơn nửa đoạn lộ ra bên ngoài. Ngôn Sâm phun ra nuốt vào mấy lần, thấy Kỷ Hiết Nhan nhú mào, dường như cũng không quá thoải mái, liền nhả ra, nuốt nước bọt, giật giật quai hàm mỗi nhử, nói: “Để em dùng tay đi.”

Kỷ Hiết Nhan cúi đầu nhìn cậu, vẫn nhú mào: “Trước đây chưa từng làm việc này?”

Ngôn Sâm đỏ mặt lắc đầu.

Thiếu chút nữa đã quên, cậu ta trước đây thích phụ nữ, nào từng làm chuyện như vậy. Xem ra là lần đầu tiên.

Trong lòng Kỷ Hiết Nhan có chút thoải mái, đưa tay nâng mặt Ngôn Sâm lên: “Há miệng.”

Ngôn Sâm ngoan ngoãn mở miệng.

“Tôi dạy cậu.” Kỷ Hiết Nhan lại dùng dương vật đâm vào trong miệng Ngôn Sâm.

Kỷ Hiết Nhan dạy rất cẩn thận, Ngôn Sâm cũng học rất chăm chú.

Ngắn ngủi một hai phút liền nắm bài, vừa mút vừa liếm, thỉnh thoảng đến sâu trong cổ họng, hầu hạ Kỷ Hiết Nhan vô cùng thoải mái.

Cuối cùng Kỷ Hiết Nhan bắn ở trong miệng Ngôn Sâm.

Được cậu nuốt xuống toàn bộ.

Ngôn Sâm thấy nét mặt Kỷ Hiết Nhan quái lạ, chùi miệng nói: “Không sao, em không ghét như thế.”

“Tôi ghét.” Kỷ Hiết Nhan nghiêm mặt nói, “Sau này không cho phép như vậy.”

Nói xong nhanh chân tiến vào nhà vệ sinh.

Ngôn Sâm nhìn chăm chăm cửa kính đóng lại, khuôn mặt nóng như bỏng, trong lòng cũng tỏa nhiệt.

Sau này, hẳn nói sau này.

Kỷ Hiết Nhan đơn giản đi tắm, quần khăn tắm đi ra từ nhà vệ sinh, thấy Ngôn Sâm cầm một cái quần lót đứng bên giường. Kỷ Hiết Nhan nhú mày.

Ngôn Sâm đưa quần lót cho hắn: “Mới.”

Kỷ Hiết Nhan một mặt ghét bỏ nhận lấy: “Xấu như vậy.”

Ngôn Sâm cũng không tức giận, ôn nhu nhìn hắn: “Là không có đẹp mắt như anh.”

“Cậu không cần lấy lòng tôi.” Kỷ Hiết Nhan mặc quần lót vào, kết tiếp trùng thêm cái quần dài, “Tôi không thể thích cậu.”

“Em biết.”

“Biết mà cậu còn mở cửa cho tôi, theo tôi lên giường, lại còn...” Đến đây ngừng một chút, Kỷ Hiết Nhan lại cau mày, “Cậu có phải bị ngốc không!”

“Em không có ngốc.” Ngôn Sâm rũ mắt nói, “Em chỉ là, rất thích anh.”

7. Bạch Cốt Tinh - Chương 7

“Dù thế nào tôi cũng sẽ không thích cậu, cậu nhớ kỹ là được.”

Kỷ Hiết Nhan bỏ lại những lời này, mở cửa đi ra khỏi phòng ngủ.

Ngôn Sâm đi vào phòng tắm, giặt bằng tay quần áo đã thay của Kỷ Hiết Nhan, rồi phơi ở ban công, sau đó mới đi ra ngoài.

Ngôn Miểu ôm một hộp khoai chiên, đổi phim hoạt hình xem, Ngôn Sâm không thấy Kỷ Hiết Nhan, bèn hỏi thẳng bé: “Chú đâu?”

“Xuống lầu rồi ạ.”

Ngôn Sâm cho rằng Kỷ Hiết Nhan đi rồi, cuống cuống vội vàng chạy xuống dưới lầu, ở khúc quanh đụng phải người đang đi lên.

Kỷ Hiết Nhan mở hai tay ôm cậu, nhíu mày: “Đầu hoài tổng bao?”

“Xin lỗi.” Ngôn Sâm đỏ mặt đứng thẳng người.

Kỷ Hiết Nhan nhìn chăm chú khuôn mặt của cậu vài lần, đưa tay niết niết: “Dễ thẹn thùng như vậy, thật đáng yêu.”

“Đáng đáng đáng, đáng yêu sao?”

Kỷ Hiết Nhan bị cậu chọc cười.

Ngôn Sâm vào lúc này lại không còn nói lắp: “A Nhan, anh cười lên trông thật đẹp mắt.”

“Không được gọi A Nhan.” Kỷ Hiết Nhan có chút khó chịu không tên, trừng Ngôn Sâm một cái: “Lúc tôi không cười không dễ nhìn hả?”

“Đẹp, anh làm gì cũng đẹp hết, lúc ăn cơm đẹp, lúc ngủ đẹp, lúc cao trào cũng đẹp nữa.”

Kỷ Hiết Nhan neho mắt lại: “Cậu lại câu dẫn tôi?”

Ngôn Sâm liên tục xua tay: “Không có không có, em thật sự không có, chỉ là em không nhận được muốn khen anh thôi.”

Nếu như sống chung cùng người này, khẳng định rất thú vị, Kỷ Hiết Nhan tiến đến bên tai Ngôn Sâm nói: “Làm sao bây giờ, tôi không nhận được muốn làm cậu.”

Mặt Ngôn Sâm lại bốc cháy: “Bây giờ là ban ngày, như vậy... Không tốt đi.”

Không tốt thì không tốt, tại sao còn phải kèm theo chữ “đi”, không kiên định như vậy, hại Kỷ Hiết Nhan suýt chút nữa lại không nhận được.

Ngôn Sâm phải ra ngoài mua thức ăn, hỏi Kỷ Hiết Nhan có đi hay không.

Kỷ Hiết Nhan mặt lạnh: “Cậu để tôi mặc thể này ra ngoài?”

Dáng đẹp mặc gì cũng đẹp, Ngôn Sâm lại muốn khen hắn, nhưng sợ Kỷ Hiết Nhan lại cho rằng cậu đang câu dẫn hắn, liền đổi một câu: “Vậy anh ở nhà chờ em, em rất nhanh sẽ về.”

Đến khi Ngôn Sâm ra ngoài, Kỷ Hiết Nhan mới cau mày, khó chịu nói thầm một câu, hừ mẹ hắn mới muốn ở nhà chờ cậu.

Ngôn Sâm nói rất nhanh nhưng lại không thể nào nhanh, ba tiếng sau cậu mới trở về, trong tay xách theo một đồng túi mua sắm.

Kỷ Hiết Nhan quét mắt qua một cái, tất cả đều là hàng hiệu.

Rất đắt.

Kỷ Hiết Nhan cau mày: “Cậu mua cái gì?”

Ngôn Sâm lấy từng thứ trong túi mua sắm ra, phủ kín ghế sa lông trong phòng khách: “Áo, quần, đồ lót, giày, tất, khăn mặt, còn có sữa tắm anh thích nữa...”

Ngôn Miểu nhìn một vòng, thấy dường như ba không có mua cho mình, không vui vẻ chu miệng nhỏ: “Ba ba thiệt bất công.”

Kỷ Hiết Nhan đột nhiên hỏi: “Làm sao cậu biết tôi thích sữa tắm loại này?”

Ngôn Sâm sững sốt một chút, cúi đầu móc một thanh sô cô la từ trong túi, đưa cho Ngôn Miểu: “Mua cho con này.”

Ngôn Miểu vui vẻ nhận lấy: “Cảm ơn ba ba!”

Ngôn Sâm không trả lời câu hỏi của Kỷ Hiết Nhan, Kỷ Hiết Nhan cũng không hỏi lại, mặc thử từng món quần áo dưới sự yêu cầu của Ngôn Sâm.

Đều rất vừa vặn, cũng đều là kiểu dáng Kỷ Hiết Nhan thường ngày thích mặc.

Ăn trưa xong, Kỷ Hiết Nhan nhận điện thoại, chị hấn gọi tới, nói với hấn tiến triển việc mua bán sát nhập Long Thành. Chuyện trong công ty phần lớn đều do chị hấn xử lý, Kỷ Hiết Nhan không quan tâm, cũng lười đi quản, hấn không thích nhất chính là tiếp điện thoại báo cáo công tác như vậy.

Nhưng không thích cũng phải nghe, không phải bởi vì hấn là thành viên hội đồng quản trị trên danh nghĩa, mà bởi vì, người kia là chị ruột của hấn.

Tồn mười lăm phút nói xong chuyện công việc, người bên kia điện thoại thay đổi ngữ khí, hỏi đến việc tư: “Mấy ngày nay em làm gì, cũng không về nhà.”

“Ở nhà bạn.” Vừa dứt lời, Kỷ Hiết Nhan nghe được tiếng cửa mở, quay người thì thấy Ngôn Sâm đi ra từ trong phòng trẻ con, hấn cho cậu một cái ánh mắt, đi tới trước cửa sổ, “Chị nói với bà nội một chút, mấy ngày nữa tôi sẽ trở lại, nói bà ấy đừng lo lắng.”

“Làm sao có thể không lo, tối hôm qua bà còn nhắc với chị, sợ mày lại bị đụng đầu ở ngoài... Mấy năm qua mày quả thực chơi bởi quá mức rồi đấy, uống rượu đánh nhau đua xe, mày còn trẻ mày không sợ, nhưng dù gì mày cũng phải suy nghĩ một chút cho năng lực chịu đựng của trái tim người già chứ.”

Kỷ Hiết Nhan siết chặt điện thoại di động, trên trán nổi gân xanh, hấn hít một hơi thật sâu, muốn đè xuống tức giận đột nhiên nổi lên trong lòng, nhưng chỉ phí công.

Giống như đối phương đã nói, mấy năm qua Kỷ Hiết Nhan rất điên cuồng, tính cách cũng hỏng không chỉ một chút.

“Mấy người luôn nói tôi phải suy nghĩ cho cảm thụ của lão nhân gia, nhưng có ai suy nghĩ cho cảm thụ của tôi không! Chị nói cho bà nội biết, nếu như không muốn mất đi đứa cháu trai duy nhất của bà, thì cũng đừng lại phái người theo dõi tôi!”

Nói xong cúp máy, ném điện thoại di động vào ghế sa lông.

Hắn dùng không ít sức lực, điện thoại di động bắn lên từ trên nệm ghế sa lông, rơi xuống đất, một tiếng “đùng” vang lên.

Ngôn Sâm đi tới, nhặt điện thoại lên nhìn, tróc mất một mảng nước sơn, cũng may màn hình không bị nứt. Cậu nhẹ nhàng đặt điện thoại di động trên khay trà, rót một tách nước, đi tới trước mặt Kỷ Hiết Nhan, ôn nhu nói: “Uống miếng nước đi.”

Kỷ Hiết Nhan nhú mày nhìn cậu, không có nhận.

Ngôn Sâm nhét tách nước vào trong tay hắn: “Đừng tức giận, em cùng anh trò chuyện nhé.”

Ai thích nói chuyện cùng cậu. Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Kỷ Hiết Nhan vẫn được trấn an, tức giận nghẹn trong ngực chậm rãi tản ra, hắn rũ mắt uống một ngụm, đang muốn mở miệng, Ngôn Sâm đột nhiên đưa tay chạm vào lông mi của hắn: “Rất dài nha.”

Kỷ Hiết Nhan: “...”

Ngôn Sâm cười nói: “Rất đẹp.”

Trên mặt Kỷ Hiết Nhan không biểu cảm: “Cậu ngoại trừ chữ đẹp này ra còn có thể nói chút gì khác không?”

Ngôn Sâm quay đầu liếc mắt nhìn về phía phòng trẻ em, nhón chân lên lại gần bên tai Kỷ Hiết Nhan, nhẹ giọng nói: “Cũng rất lớn.”

Kỷ Hiết Nhan: “...”

Mặt Ngôn Sâm có chút hồng, cẩn thận từng li từng tí nhìn hắn: “Tâm tình khá hơn chút nào không?”

Kỷ Hiết Nhan không nhận được nặn nặn mi tâm.

8. Bạch Cốt Tinh - Chương 8

Kỷ Hiết Nhan kéo Ngôn Sâm vào phòng ngủ, Ngôn Sâm vừa mới khóa trái cửa thì đã bị kéo dựa vào tường.

“Cứ câu dẫn tôi, rất muốn tôi làm cậu đúng không?” Kỷ Hiết Nhan lột quần của Ngôn Sâm xuống, thân thể cứng rắn áp sát, vây Ngôn Sâm giữa lòng ngực cùng vách tường, “Làm sao lại dâm dăng như thế, hả?”

Mặt Ngôn Sâm nóng đến lợi hại: “Em... Không có dám dăng.”

“Không dám dăng, hay là chỉ dám dăng trước mặt tôi?” Rất kỳ lạ, dáng vẻ đỏ mặt ngượng ngùng của nam nhân này luôn có thể dễ dàng làm cho hắn nổi lên dục vọng tàn ác, muốn đè cậu ở dưới thân mạnh mẽ điều khiển, làm cậu đến khóc lên, làm đến khi cậu xin tha, Kỷ Hiết Nhan chậm chậm hít một hơi, con người thêm thâm trầm, đưa tay sờ phía dưới của cậu, khoe môi cong lên, “Đều ướt.”

Ngôn Sâm xấu hổ như sắp khóc lên: “Anh luôn thích nói câu này, cứ bắt nạt em.”

Kỷ Hiết Nhan nắm cầm của cậu, nâng lên: “Lẽ nào không phải lần đầu tiên nói?”

Ngôn Sâm lấp bắp, “Lúc, lúc anh uống say cũng đã nói, đã nói nhiều lần.”

Kỷ Hiết Nhan khẽ nhú mày, một mặt không tin, yên lặng trong chốc lát, ôm Ngôn Sâm đến trên giường, toàn thân đè trên người cậu: “Coi như tôi có nói đi, cậu chính là dám dăng, chính là muốn tôi làm, cậu có thể làm gì tôi?”

Đây cũng quá không giảng đạo lý, nhưng người này là Kỷ Hiết Nhan.

Ngôn Sâm ôm cổ Kỷ Hiết Nhan, ngẩng đầu lại gần hôn một cái: “Anh như thế nào em đều thích.”

Kỷ Hiết Nhan trầm mặc tách chân của Ngôn Sâm ra.

Trong một tiếng tiếp theo, Kỷ Hiết Nhan đều không lên tiếng.

Chỉ vùi đầu ra sức làm.

Ngôn Sâm bị hắn lấn qua lộn lại, cổ họng kêu đến khàn, môi cũng cắn nát, cuối cùng muốn khóc cũng không được. Cậu đã bị ép khô, nhưng Kỷ Hiết Nhan vẫn còn chưa thỏa mãn, drap giường dưới thân hai người ngổ ngang lộn xộn, nhiều nếp nhăn ướt nhẹp, Ngôn Sâm nằm rất không thoải mái, Kỷ Hiết Nhan liền ôm cậu đến góc giường, hắn đứng trên đất, để Ngôn Sâm nằm sấp, đổi tư thế tiếp tục làm.

Ngôn Sâm cảm giác mình như đã chết rất nhiều lần.

Kỷ Hiết Nhan ở tại đây ba ngày, tiệm của Ngôn Sâm cũng ngừng kinh doanh ba ngày.

Khó có cơ hội ở chung như vậy, cậu không muốn bất kỳ người nào đến quấy rầy.

Kỷ Hiết Nhan dường như thật sự rất thích Ngôn Miểu, rõ ràng là một người có tính tình kém như vậy,

Ngôn Miếu không cẩn thận làm đổ cà phê, khiến cho cái áo sơ mi trắng của hắn dơ một mảng lớn, Kỷ Hiết Nhan lại không tức giận, chỉ xoa đầu Ngôn Miếu, vào phòng thay quần áo, sau đó lại đi ra, ôm Ngôn Miếu ngồi trên đùi, tay cầm tay dạy bé vẽ.

Buổi tối hôm ấy Ngôn Sâm có việc ra ngoài, đến lúc trở về đã hơn mười giờ, Ngôn Miếu ban đêm luôn phải nằm ỉ rất lâu mới chịu ngủ, Ngôn Sâm lo lắng thằng bé sẽ chọc cho Kỷ Hiết Nhan tức giận, vội vội vàng vàng đi vào phòng ngủ, liền thấy cả hai đều đã ngủ say trên giường. Kỷ Hiết Nhan nằm nghiêng, lưng hướng về phía cửa, chân đắp trên eo, thân thể nho nhỏ của Ngôn Miếu cuộn tròn vùi trong lồng ngực của Kỷ Hiết Nhan, gối lên tay phải của hắn, nhắm hai mắt ngủ rất say. Lông mi của bé rất dày, ngoan ngoãn buông xuống, như hai chiếc bàn chải nhỏ màu đen.

Ngôn Sâm lại nhìn Kỷ Hiết Nhan, trong lòng đặc ý.

Thật giống với bố nó.

Ngày Kỷ Hiết Nhan phải đi, Ngôn Miếu ôm chân hắn khóc liên tục. Kỷ Hiết Nhan bế bé lên, Ngôn Miếu liền gắng sức ôm lấy cái cổ của hắn, nước mắt lạch cạch chảy xuống: “Chú ơi đừng đi.”

Kỷ Hiết Nhan nhú mày.

Ngôn Sâm cho rằng hắn không vui, gỡ Ngôn Miếu từ trên người Kỷ Hiết Nhan xuống, ôm vào trong lồng ngực: “Xin lỗi, thằng bé cứ luôn như vậy.”

Kỷ Hiết Nhan càng mất hứng: “Thằng bé đối với người khác cũng như vậy?”

Ngôn Sâm gấp rút giải thích: “Không không không, trừ anh ra, em không có mang ai khác về.”

Kỷ Hiết Nhan liếc cậu một cái, không nói gì, nhấc chân đi xuống dưới lầu.

Ngôn Miếu oa oa khóc lớn lên.

Kỷ Hiết Nhan quay lại, nói với Ngôn Miếu: “Chú đi làm ít chuyện, sau này sẽ lại đến.”

Ngôn Miếu bỗng ngừng khóc, đôi mắt mở to không chớp một cái nhìn Kỷ Hiết Nhan: “Thật không ạ?”

“Thật.” Kỷ Hiết Nhan giơ tay phải lên, “Móc nhéo.”

Ngôn Miếu móc nhéo với hắn xong, cười khanh khách.

Ngôn Sâm cũng mím môi cười ở một bên.

Kỷ Hiết Nhan liếc cậu một cái: “Cậu cao hứng cái gì? Cũng không phải tới thăm cậu.”

Nói xong đi xuống lầu.

Ngôn Sâm dùng sức hôn Ngôn Miểu một cái, nhỏ giọng nói: “Cực cực giỏi quá!”

Ngôn Miểu nháy mắt mấy cái, chìa tay làm chữ V.

9. Bạch Cốt Tinh - Chương 9

“Mấy ngày nay cậu đi đâu vậy, điện thoại cũng không mở.” Đường Huân hỏi Kỷ Hiết Nhan.

Ngày hôm đó hắn nhận điện thoại của chị mình xong liền tắt máy. Kỷ Hiết Nhan lười biếng tựa vào ghế sofa, giữa ngón tay kẹp một điếu thuốc hút dở được một nửa, hắn nhúu mày, cười nói: “Chơi.”

“Xem ra chơi rất vui nhỉ.” Đường Huân nhấp một ngụm rượu, “Với ai?”

Kỷ Hiết Nhan duỗi tay gảy tàn thuốc: “Cậu không quen biết.”

Tay cầm ly rượu của Đường Huân hơi dừng lại một chút, mở miệng như nói đùa: “Không giới thiệu cho tôi biết sao?”

Kỷ Hiết Nhan lắc đầu.

“Thật nhỏ mọn.” Đường Huân lại uống một hớp rượu, ánh mắt đảo một vòng trên người Kỷ Hiết Nhan, tùy ý hỏi, “Quần áo mới mua? Chưa thấy cậu mặc bao giờ.”

Kỷ Hiết Nhan cười cười, dập thuốc lá, nâng cổ tay nhìn đồng hồ, đứng dậy nói: “Tôi đi đây.”

“Đi làm gì?” Đường Huân đặt ly rượu xuống, “Lương Thần sắp đến rồi, muốn giới thiệu bạn gái mới cho chúng ta quen biết, cậu không muốn gặp sao?”

Có cái gì muốn gặp, dù gì qua một tuần là sẽ lại thay người.

“Đợi đến lúc cậu ta hồi tâm thì gặp.” Kỷ Hiết Nhan cầm chìa khóa xe, đứng dậy ra khỏi phòng riêng.

Kỷ Hiết Nhan lái xe đến tiệm cà phê của Ngôn Sâm, tìm được chỗ đậu, nhưng hắn không xuống xe ngay lập tức, chỉ cách cửa sổ nhìn chằm chằm bảng hiệu của cửa tiệm.

Dừng lại thoáng chốc. (*)

(*) Tên gốc là , chữ nghĩa là nghỉ/dừng, và chữ Hiết trong tên Kỷ Hiết Nhan cũng chính là chữ này.

Ngón tay nhẹ nhàng gõ trên tay lái, Kỷ Hiết Nhan nghĩ thầm, cái tên này thật thú vị.

Kỷ Hiết Nhan đột nhiên có một suy nghĩ, hắn lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Ngôn Sâm.

Ngôn Sâm rất mau ra đến, tìm tới xe của hắn, kéo cửa bên ghế phụ của xe ngồi vào, rất cao hứng nhìn Kỷ Hiết Nhan: “Anh tới rồi.”

Kỷ Hiết Nhan nghiêm mặt: “Miểu Miểu đâu?”

Ngôn Sâm cúi đầu, tay phải luồn vào trong túi quần, kiểm thử gì đó rút ra ngoài: “Chú của thằng bé nhớ nó, đón nó về chơi mấy ngày.” Tìm mấy lần không lấy ra được đồ, “Em quên cầm điện thoại di động rồi.”

“Ở đây này.” Kỷ Hiết Nhan rút cái điện thoại từ trong tay trái của cậu ra, tiện tay ném lên trên màn hình hiển thị, “Chú nào? Thằng bé có mấy người chú?”

“Là em trai em.”

Sắc mặt Kỷ Hiết Nhan trở nên dễ nhìn hơn một chút, hắn ngồi một lúc, đột nhiên nói: “Nếu Miểu Miểu không ở đây, vậy thì tôi về.”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng cả người không nhúc nhích.

Lúc hai người ở cạnh nhau trước đây, hắn cũng luôn như vậy, không được tự nhiên muốn cái gì sẽ không bao giờ chủ động nói, nếu là người khác Ngôn Sâm sẽ không thèm để ý, nhưng đây là Kỷ Hiết Nhan, Ngôn Sâm chỉ cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Cậu kéo cánh tay của Kỷ Hiết Nhan, lại gần hôn một cái: “Ngồi với em một chút đi, em rất nhớ anh.”

Kỷ Hiết Nhan nhú mày: “Tôi không nhớ cậu.”

“Em nhớ anh là được rồi.” Thấy hắn vẫn còn ương ngạnh, Ngôn Sâm đưa tay sờ oạng đũng quần của hắn, “Em thật sự, nhớ anh muốn chết.”

Hơi thở của Kỷ Hiết Nhan bỗng trở nên nặng nề, hắn nắm lấy cổ tay của Ngôn Sâm, nghiêng đầu nhìn cậu: “Nhớ tôi làm cậu?”

Gò má Ngôn Sâm nóng lên, khẽ cắn môi, nghiêng người gần kề bên tai của Kỷ Hiết Nhan: “Nhớ anh mạnh mẽ làm em.”

Kỷ Hiết Nhan buông tay cậu ra: “Xuống xe.”

“Ở đây đi.” Mặt Ngôn Sâm càng đỏ hơn, nửa câu sau có chút nói lắp, “Em còn chưa, chưa từng chơi xe chân.”

“Không thấy được, lá gan còn rất lớn.” Kỷ Hiết Nhan cười nói, “Như cậu mong muốn.”

Hai người đổi chỗ đến phía sau xe, không gian hơi rộng rãi, nhưng hai đại nam nhân ngồi bên trong vẫn có chút chật.

Kỷ Hiết Nhan không cởi quần áo, chỉ cởi thắt lưng. Lúc này, tính khí cứng ngắc nóng bỏng to dài đang hung ác ra vào giữa đùi của Ngôn Sâm, khí lực của hắn thật sự rất lớn, bắt lấy vòng eo mảnh khảnh của Ngôn Sâm mà hết sức sáp vào, làm cho toàn bộ thân xe lay động kịch liệt theo, Ngôn Sâm bị hắn đỉnh đến nổi nhiều lần suýt chút nữa va vào cửa sổ xe, cậu cắn chặt môi, gò má đỏ chót, không dám lên tiếng. Ngoài cửa xe thỉnh thoảng có người đi qua, cười nhìn sang bên này, rồi che miệng đi xa, hiển nhiên hiểu rõ trong xe đang phát sinh chuyện gì. Ngôn Sâm chưa bao giờ làm chuyện lớn mật như thế, như cởi hết quần áo đứng trên phố xá đông người đến người đi, cảm giác xấu hổ khó có thể dùng lời để diễn tả khiến cậu không ngừng run rẩy, làn da trên người cũng đỏ ửng lên theo.

“Ừm...” Kỷ Hiết Nhan đột nhiên thở dốc một tiếng, đè trên lưng Ngôn Sâm, khàn khàn nói, “Đừng cắn chặt như thế.”

Ngôn Sâm nghe được giọng nói của hắn, eo run lên, cắn càng chặt hơn.

Kỷ Hiết Nhan lại hừ một tiếng, mạnh mẽ nắm chặt mông cậu, nhào nặn mấy lần.

Ngôn Sâm có thể cảm giác được, đối phương sắp bắn. Cậu để vật chôn trong thân thể mình trượt ra ngoài, xoay người ngồi trên đùi Kỷ Hiết Nhan, nâng cái mông lại nuốt vào toàn bộ của hắn.

Kỷ Hiết Nhan ngửa đầu phát ra tiếng thở dài thoải mái, nắm lấy eo Ngôn Sâm đè xuống, đồng thời đỉnh lên trên, để cho hạ thể của hai người càng kết hợp chặt chẽ với nhau.

Ngôn Sâm vặn eo tự động, Kỷ Hiết Nhan rất hưởng thụ cậu chủ động như thế này.

Ngôn Sâm đỏ mề hôi đầm đìa, Kỷ Hiết Nhan ôm cậu càng chặt.

Trong giây phút trước khi đạt cao trào, Ngôn Sâm giữ mặt Kỷ Hiết Nhan, mê loạn hôn hấn, hỏi: “Anh thích trẻ con chứ?”

Kỷ Hiết Nhan cau mày thở dốc, không trả lời. Thấy Ngôn Sâm dừng lại bất động, Kỷ Hiết Nhan dùng sức vò cái mông của cậu, động tác nôn nóng thô lỗ: “Thích.”

“Em cũng thích.” Ngôn Sâm lại hôn hấn.

Chỉ cần là của anh, em đều thích.

Ngôn Sâm nức nở kẹp chặt chân, để Kỷ Hiết Nhan bắn toàn bộ vào trong thân thể cậu.

Từ trên xe bước xuống, hai chân Ngôn Sâm vẫn còn run run, không khỏi đưa tay vịn nóc xe.

Kỷ Hiết Nhan hạ cửa kính xuống nhìn cậu, âm thanh mang theo lười biếng sau tính sự: “Tôi về đây.”

Ngôn Sâm thu tay về, gật đầu với hấn: “Trên đường cẩn thận một chút.”

Kỷ Hiết Nhan không quá cao hứng trừng mắt nhìn cậu.

Ngôn Sâm cười cười, nói: “Ngày mai gặp.”

Kỷ Hiết Nhan “ừ” một tiếng qua loa, quay cửa sổ xe lên, lái xe đi.

Ngôn Sâm lưu luyến không rời nhìn chiếc xe đi xa, đứng yên tại chỗ một chút, nghe thấy chấn động của điện thoại trong túi. Lấy ra nhìn, là Cẩm Kiều gọi đến.

Ngôn Sâm hắng giọng một cái, nhận điện thoại.

“Sư ca.” Cẩm Kiều gọi cậu ở đầu bên kia, giọng nói mang theo ý cười, “Bây giờ phóng túng cởi mở như thế.”

Ngôn Sâm nhìn bốn phía, khuôn mặt vừa hạ một chút nhiệt lại hồng lên: “Em thấy?”

“Thấy chứ.” Cẩm Kiêu át tiếng nói, “Thật kịch liệt nha.”

Ngôn Sâm bùm mặt đi tới trong góc, nhỏ giọng hỏi vào mic: “Miểu Miểu như thế nào, nghe lời không?”

“Ồ, em đang tính hỏi anh, làm sao có thể sinh ra được một thằng nhóc vừa xinh xắn vừa thông minh vừa ngoan ngoãn như vậy, thật lợi hại.”

Ngôn Sâm hơi đắc ý: “Đều giống bố nó.”

Cẩm Kiêu chặc lưỡi một tiếng: “Bố nó chả có tí gì là ngoan.”

“Ồ trong mắt anh chính là ngoan.” Ngôn Sâm không cho Cẩm Kiêu cơ hội phản bác, ngay sau đó nói, “Không được nói xấu anh ấy.”

“Em chẳng thêm, em đang vội đây, báo cáo cho anh một chút, người phụ trách theo dõi đã đi rồi, chắc là đi tìm lão thái bà bầm báo, anh có can đảm kéo cháu trai bảo bối của người ta chơi xe nhún thị uy, vậy thì chuẩn bị tốt tâm lý sẽ bị giáo huấn đi, nói rõ trước, em chỉ phụ trách giúp anh chăm con, mấy cái khác mặc kệ.”

“Được rồi, trong lòng anh nắm chắc.” Trong mộng không ngừng có chất lỏng ẩm áp chảy ra bên ngoài, lần này Kỷ Hiết Nhan bắn đặc biệt nhiều, mặt Ngôn Sâm hơi nóng, nhấc chân đi về phía cửa tiệm, “Anh cúp đây.”

10. Bạch Cốt Tinh - Chương 10

Nửa tháng trôi qua, không có ai đến tìm Ngôn Sâm gây phiền phức. Nhưng Ngôn Sâm không dám chủ quan, cậu không đón con về, chỉ mỗi đêm sẽ đến chỗ của Cẩm Kiêu, tán gẫu chơi game cùng Ngôn Miểu, tới khi thằng bé ngủ thiếp đi mới rời khỏi.

Thỉnh thoảng cậu cũng sẽ qua đêm tại nhà của Cẩm Kiêu.

Cẩm Kiêu hỏi Ngôn Sâm, có nắm chắc không?

Ngôn Sâm nói có.

Nhưng kỳ thực cậu cũng không có niềm tin quá lớn. Cậu chỉ là không muốn lại nhu nhược, cậu muốn thử một chút. Cậu có thể cảm giác được, bây giờ Kỷ Hiết Nhan càng ngày càng ỷ lại vào cậu, tiếp tục như vậy, rất có thể hắn sẽ nhớ ra.

Nhưng dù không nhớ ra được cũng không sao, chỉ cần Kỷ Hiết Nhan không bỏ đi, có khó khăn lớn hơn nữa cậu đều nguyện ý đối mặt cùng hắn.

Cậu rất nguyện ý.

Vào tối hôm Ngôn Sâm ngủ lại nhà Cẩm Kiêu lần thứ tư, đã xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ.

Kỷ Hiết Nhan nửa đêm lái xe đi tìm Ngôn Sâm, vừa vặn gặp phải mấy tên du côn lưu manh nhảy xuống từ trong một chiếc xe van, trên tay mỗi tên cầm theo côn thép, vừa thấy là biết chúng muốn gây chuyện.

Hai trong số đó nhanh chóng chạy đến, vài bước tới trước cửa tiệm, vung côn thép lên mạnh mẽ đập về phía cửa kính.

Kỷ Hiết Nhan xuống xe đóng sầm cửa, lạnh lùng nói: “Chúng mày làm cái gì!”

Một tên trong đám quay đầu nhìn sang, cười một tiếng, để những kẻ khác đập tiếp, tên này vác ngang côn thép trên vai, treo hai tay nhảy xuống bậc thềm, đi tới trước mặt Kỷ Hiết Nhan, phách lối hất cằm: “Làm sao nào? Đã trể thế này, về nhà mà ngủ cho ngon, quần chuyện tào lao cái gì.”

Kỷ Hiết Nhan không để ý tới tên này, gương giọng hét lớn về phía cửa tiệm: “Tất cả dừng tay cho tao!”

Những kẻ phá cửa dừng lại động tác, nhất trí nhìn về tên thanh niên để quả đầu kiểu Mohawk đang đứng trước mặt Kỷ Hiết Nhan. Hiển nhiên tên này mới chính là lão đại.

“Được, cho vị soái ca này chút mặt mũi.” Đầu Mohawk lùi về sau hai bước, cười lạnh vung tay lên, “Các anh em, luyện với hắn một chút.”

Kỷ Hiết Nhan một chọi sáu, cuối cùng cũng thắng, nhưng cũng chịu không ít thiệt thòi.

Buồn bực nhất là trên đầu còn bị đập một gậy, chảy không ít máu.

Hắn ghét nhất chảy máu.

Máu đỏ tươi chảy xuống dọc theo thái dương, Kỷ Hiết Nhan tiện tay lau đi, cau mày ngồi vào trong xe, dùng khăn ướt lần lượt lau tay, thật vất vả mới lau sạch sẽ, lại có một giọt máu lớn rơi xuống mu bàn tay, Kỷ Hiết Nhan buồn bực quăng khăn ướt, lấy điện thoại di động gọi cho Đường Huân, ngay sau khi cúp lại gọi cho Ngôn Sâm.

Vang lên vài tiếng bên kia mới bắt máy, âm thanh của Ngôn Sâm có chút mơ màng, mềm mại, nghe như đang làm nũng: “A Nhan, làm sao vậy?”

Kỷ Hiết Nhan dừng một chút, hỏi: “Cậu đang ở đâu?”

“Ở nhà em trai em.” Ngôn Sâm trở mình trong chăn, mơ hồ vài giây, đột nhiên ngồi dậy, “Anh đi tìm em sao?”

“Ừm.” Kỷ Hiết Nhan ngọt ngào đáp một tiếng, không gặp Ngôn Sâm thì thôi, còn quản việc không đâu bị người ta đập vỡ đầu, trong lòng khỏi nói có bao nhiêu bực mình.

“Anh vẫn còn ở đây chứ?”

“Không còn!”

“Anh chờ em một chút, em rất nhanh sẽ về đến.” Ngôn Sâm cúp điện thoại, cấp tốc rời giường mặc quần áo.

Kỷ Hiết Nhan quăng điện thoại di động qua một bên, khởi động xe chạy khoảng năm sáu trăm mét, dừng xe tại trước cửa khách sạn.

Cậu trai giữ cửa nhận ra xe của Kỷ Hiết Nhan, cung kính khom lưng mở cửa xe: “Kỷ thiếu gia.”

Kỷ Hiết Nhan nằm trên tay lái: “Đóng cửa.”

Cậu trai giữ cửa nghe âm thanh có chút không đúng, nhưng cũng không dám đến gần nhìn loạn, Kỷ gia năm đời đơn truyền, lão thái thái cưng chiều cháu trai bảo bối đến tận trời, nhưng tính khí của vị gia này nổi danh kém.

Đường Huân xách theo hộp thuốc vội vã đến, mở cửa xe nhìn thấy khuôn mặt đầy máu của Kỷ Hiết Nhan, tức giận đến suýt chút nữa hôn mê, quay đầu nhìn người đứng một bên rống: “Mấy người không có mắt à! Sao không nghĩ biện pháp cầm máu!”

Mọi người yên lặng cúi đầu. Có mắt cũng chẳng dám nhìn.

Đường Huân ngược lại trút giận lên người Kỷ Hiết Nhan: “Đầu cậu bị đập thủng lỗ rồi chắc? Nhắc cái tay cao quý của cậu ấn vào chỗ chảy máu sẽ chết sao hả!”

Mọi người yên lặng. Lại thêm một tên tính khí kém.

Kỷ Hiết Nhan ném khăn ướt bị vò thành cục trong tay vào người Đường Huân: “Ồn chết đi được.”

Đường Huân tiêm thuốc đông máu cho Kỷ Hiết Nhan, cẩn thận xử lý vết thương trên đầu, tiếp theo động

thủ muốn cởi áo của hắn.

Kỷ Hiết Nhan hất tay Đường Huân ra: “Làm gì?”

Đường Huân trừng mắt: “Nhìn xem trên người cậu có bị thương chỗ khác hay không.”

“Không có.” Kỷ Hiết Nhan cài lại cúc áo sơ mi, một mặt ghét bỏ, “Đừng đụng vô tôi.”

“Kỷ Hiết Nhan cậu trâu bò lắm, có bản lĩnh thì sau này đừng gọi điện thoại cho tôi đấy!”

Kỷ Hiết Nhan ném khăn nóng dính máu vào mặt Đường Huân, rồi quay đầu lái xe đi mất.

Ngôn Sâm gọi xe trở về cửa tiệm, nhìn thấy khóa cửa bị đập hỏng, hơi thay đổi sắc mặt, lấy điện thoại di động ra gọi cho Kỷ Hiết Nhan, lúc mở khóa màn hình nghe thấy tiếng xe cộ nhanh chóng chạy đến, ngừng đầu trong nháy mắt, một chiếc ô tô màu trắng đã dừng sát ngay trước mặt cậu.

Kỷ Hiết Nhan từ chỗ ghế lái bước xuống, đóng sầm cửa xe nhanh chân đi đến trước mặt Ngôn Sâm, cau mày nhìn cậu: “Có phải cậu đắc tội ai không?”

Ngôn Sâm trợn mắt nhìn băng gạc dán bên trái trên đầu hắn, môi run lên: “Anh, anh bị thương?”

“Hỏi cậu thì nói! Có phải cậu...”

“Em hỏi anh có phải bị thương không!”

Kỷ Hiết Nhan híp mắt nhìn cậu: “Cậu không có mắt sao?”

“Tại sao bị thương? Có chảy máu không? Có nghiêm trọng không?”

Kỷ Hiết Nhan nắm chặt bàn tay Ngôn Sâm đang duỗi về phía đầu của hắn, dáng vẻ trông rất thiếu kiên nhẫn: “Không chết được.”

Ngôn Sâm thấy trên cổ áo hắn dính máu, mấp mé môi, không nói cái gì nữa, xoay người mở cửa.

Lên lầu vào phòng, Ngôn Sâm để Kỷ Hiết Nhan ngồi bên mép giường, đưa tay mở áo sơ mi của hắn, thấy trước ngực sau lưng đều có những mảng máu bầm lớn, vết thương chỗ eo trái trông càng rõ ràng. Nhìn đều đau.

Ngôn Sâm hỏi hần: “Có đau không?”

Kỷ Hiết Nhan ném áo sơ mi qua một bên: “Không đau.”

Ngôn Sâm đưa tay sờ một bên hông của hần.

Kỷ Hiết Nhan a một tiếng, nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Ngôn Sâm, nhưng thấy đối phương một mặt như sắp khóc lên, hần nhíu mày, duỗi tay ôm người vào trong ngực, xoay mình đè trên giường: “Đau chết được, nhanh xoa xoa cho tôi đi.”

11. Bạch Cốt Tinh - Chương 11

Ngôn Sâm nào dám cùng hần hồ đồ, hôn mấy lần sờ mấy cái rồi dỗ người đi tắm rửa. Đến khi Kỷ Hiết Nhan từ trong buồng tắm đi ra, Ngôn Sâm để hần nằm sấp trên giường, cầm dầu thuốc cẩn thận bôi cho hần, bôi được một nửa thì phát hiện người đã ngủ thiếp đi.

Vết thương trên đầu kia khẳng định chảy không ít máu, Ngôn Sâm nghĩ như vậy, đau lòng vô cùng.

Bôi dầu thuốc xong, giúp Kỷ Hiết Nhan đắp kín mền, Ngôn Sâm ngồi bên giường nhìn chăm chú khuôn mặt tái nhợt của hần một lúc lâu, sau đó đứng dậy tắt đèn, ra khỏi phòng ngủ.

Ngôn Sâm đi vào thư phòng xem lại ghi hình của camera giám sát ngoài cửa, trầm mặt nhìn kỹ. Khi thấy Kỷ Hiết Nhan bị người đánh một gậy vào đầu, Ngôn Sâm bóp nát con chuột trong tay

Kỷ Hiết Nhan hỏi Ngôn Sâm có phải đắc tội người nào đó hay không.

Ngôn Sâm ở trong chùa hai mươi mấy năm, tổng cộng chỉ từng xuống núi hai lần, người cậu quen biết tại thành phố này chỉ có thể đếm được trong một bàn tay.

Cậu đi đâu để đắc tội ai.

Ngôn Sâm đứng dậy đi tới bên cửa sổ, châm một điếu thuốc.

Trước đây cậu cũng không thích hút thuốc, là Kỷ Hiết Nhan dạy cậu.

Cậu lại nhớ tới ngày đó gặp gỡ Kỷ Hiết Nhan.

Mùa đông năm ấy đổ xuống một trận tuyết lớn hiếm thấy, đại tuyết phong sơn mười mấy ngày, trong mười mấy ngày đó, Cẩm Kiều không ngừng gọi điện thoại cho cậu. Cẩm Kiều khóc trong điện thoại, nói, sư huynh, em mệt mỏi quá.

Đó là lần đầu tiên Ngôn Sâm nghe thấy Cẩm Kiều khóc. Tiểu sư đệ này của cậu đặc biệt bướng bỉnh, khi còn bé không ít lần bị sư phụ cậu đánh, mười bảy tuổi năm ấy kéo bè kéo lũ đánh nhau cùng xã hội đen lưu manh, huyên náo rất lớn, còn lên tin tức, trở về trên núi bị đánh gần chết, Cẩm Kiều ôm chân sư phụ liên thanh bảo đảm sau này sẽ không bao giờ kéo bè lũ đánh nhau, sư phụ ném gậy, nhưng nghe Cẩm Kiều nói, sau đó khẳng định một chọi một giết chết những tên khốn khiếp kia. Sư phụ lại nhặt gậy lên đánh tiếp.

Đó là đánh thật, Ngôn Sâm ở một bên nhìn còn thấy đau khủng khiếp, Cẩm Kiều la a a trong miệng, liên tiếp kêu đau, nhưng không chảy một giọt nước mắt. Thời điểm Ngôn Sâm giúp sư đệ mình thoa thuốc, Cẩm Kiều còn cười nói, mẹ của em không chịu nổi em khóc, nên em mới không khóc, đau cũng không dám khóc.

Liên tục mỗi tối ba ngày nhận được điện thoại sau khi uống rượu say của Cẩm Kiều, Ngôn Sâm ngồi không yên, cậu quyết định đi xem thử.

Cuối cùng cũng không gặp được, bởi vì nửa đường cậu nhặt được Kỷ Hiết Nhan bị thương hôn mê trong rừng cây. Ngôn Sâm công hấn trở lại, nhiệt độ bên ngoài thấp như vậy, máu trên đùi Kỷ Hiết Nhan lại chảy không ngừng. Kỳ thực vết thương kia cũng không phải rất sâu, Ngôn Sâm đã từng bị thương nặng hơn nhiều, nhưng cậu chưa từng thấy người nào có thể chảy máu nhiều như thế.

Kỷ Hiết Nhan trông thực sự rất đẹp, trên đùi lại có thương tích, Ngôn Sâm không nỡ để hắn ngủ trên sàn nhà, liền phân một nửa giường mình cho hắn, còn đem áo bông cậu thích nhất cho hắn mặc.

Đến cuối cùng, Ngôn Sâm đều đem cả trái tim mình cho hắn.

Đó là người cậu hận không thể mỗi ngày phụng trong lòng bàn tay, Ngôn Sâm không thể chịu nổi hắn bị một chút xú thương tổn nào.

Giám đốc khách sạn quay đầu hỏi báo chuyện Kỷ Hiết Nhan bị thương lên.

Kỷ phụ bị mẹ quản quen rồi, không dám tự quyết định, chui ra từ trong chăn của bồ nhí, đi suốt đêm về nhà chính, nói với mẹ mình chuyện này.

Kỷ lão phu nhân nổi trận lôi đình.

Lúc một giờ bốn mươi phút sáng, mười mấy người áo đen tràn vào một tiệm cà phê tên là “Dừng lại thoáng chút” trên phố Trường Ninh tại Thành Bắc.

Ngôn Sâm vừa vặn đi từ trên lầu xuống, trong tay cầm một cốc nước chanh.

Cậu chậm rãi uống một hớp nước, nhàn nhạt nói với người xông vào trong tiệm: “Chờ mấy người đã lâu rồi!”

Cửa tiệm mở, nhưng treo bảng ngừng kinh doanh, đúng là đang đợi.

Nam nhân cầm đầu có thân hình cao lớn, cơ bắp khỏe mạnh, là vệ sĩ của Kỷ phụ, hắn ta vô cảm nhìn Ngôn Sâm: “Kỷ lão phu nhân ra lệnh cho chúng tôi đến đón tiểu thiếu gia về nhà, mong Ngôn tiên sinh tạo thuận lợi.”

Ngôn Sâm gật đầu: “Người các anh muốn tìm quả thực ở chỗ tôi, nhưng có điều anh ấy ngủ rồi, ngày mai các người hãy trở lại đi.”

“Nếu như đêm nay chúng tôi nhất định phải đem người mang đi?”

“Vậy thì còn phải nhìn xem anh có bản lĩnh đấy không.”

Nam nhân cười gằn: “Ngôn tiên sinh đây là có ý gì?”

“Ý tứ trên mặt chữ.” Ngôn Sâm cười cười, lại uống một hớp nước.

Nam nhân liếc mắt ra hiệu cho người bên cạnh, người kia hung ác nhìn Ngôn Sâm một chút, xông lên, giơ một quyền đánh vào mặt cậu. Ngôn Sâm ung dung đỡ lấy nắm đấm của nam nhân mặc âu phục kia, tay trái vững vàng cầm cổ, một giọt nước cũng không vẩy ra ngoài.

Cơ bắp cánh tay của nam nhân mặc âu phục không ngừng căng cứng, dùng sức đến mức trên trán chảy ra mồ hôi, thế nhưng nắm đấm của gã không thể nhúc nhích một chút nào. Gương mặt gã hoàn toàn biến sắc, bên môi Ngôn Sâm bỗng nở một nụ cười, xoay chuyển tay phải, bất ngờ đá ra một cước.

Một gã đàn ông vạm vỡ cao một mét tám mấy tựa như một cái túi vải rách rưới, nằm ngang rồi bay ngược ra ngoài, loảng xoảng va vào cái bàn được xếp ngay ngắn.

Ngôn Sâm khách khí so thủ thế với vệ sĩ áo đen dẫn đầu: “Xin mời.”

12. Bạch Cốt Tinh - Chương 12

“A Nhan, thức dậy đi, A Nhan...”

Kỷ Hiết Nhan cau mày trở mình, cả người co vào trong chăn.

Ngôn Sâm vén chăn lên, lộ ra khuôn mặt của Kỷ Hiết Nhan: “Dậy ăn sáng nè.”

“Không ăn.” Trong giọng nói Kỷ Hiết Nhan tràn đầy ghét bỏ, “Đồ ăn chỗ này thật quá dở.”

Ngôn Sâm tiến đến bên tai hần nhỏ giọng nói: “Ngày hôm nay có bánh bao thịt.”

Kỷ Hiết Nhan bỗng chốc ngồi dậy: “Có thật không?”

Ngôn Sâm cười híp mắt nhìn hần: “Thật.”

“Ở đâu ra?”

“Em mua.” Ngôn Sâm vẫn là cười, “Còn có sủi cảo tôm.”

Kỷ Hiết Nhan uống cháo cải xanh mười mấy ngày, nghe Ngôn Sâm vừa nói như thế, thêm ăn cực kỳ, cấp tốc xuống giường rửa mặt. Ngôn Sâm nhìn hần mặc áo khoác bông cùng giày bông, chờ đến khi Kỷ Hiết Nhan đứng dậy, Ngôn Sâm lại mang cho hần khăn quàng cổ và găng tay.

Kỷ Hiết Nhan nâng hai cái tay cau mày.

Ngôn Sâm thấy hần được bọc kín mít từ đầu đến chân, không nhìn được cười: “Chú ý giữ ấm, cẩn thận kéo bị nứt da.”

Kỷ Hiết Nhan còn đang suy nghĩ, ở trong phòng mà mặc như vậy cũng quá lố. Nhưng sau đó đã bị Ngôn Sâm dắt tay, ra ngoài.

Hai người núp trong sơn động nhỏ sau núi ăn điểm tâm.

Kỷ Hiết Nhan ngồi trên đồng cỏ bị đóng băng, trực tiếp lạnh run người, Ngôn Sâm dùng đũa xài một lần đút sủi cảo tôm vào trong miệng hần, nhìn cười nói: “Đừng run.”

“Anh lạnh!” Kỷ Hiết Nhan lườm cậu một cái, nuốt thức ăn trong miệng xuống, tiếp theo lại run, vừa run vừa oán giận, “Những ngày tháng này thật là không phải dành cho người sống, không có mạng không có máy sưởi, còn không cho ăn thịt!”

Ngôn Sâm lại đút cho hần cái bánh bao thịt nhỏ vào trong miệng, quai hàm Kỷ Hiết Nhan phồng ra, mơ hồ không rõ nói: “Chờ tuyết tan, xe có thể chạy tới, anh quỳn cho chỗ em tòa nhà!”

“Được rồi, biết nhà anh có tiền.” Ngôn Sâm dùng giấy ăn lau đi khóe miệng thấm dầu của hần, “Còn ăn

chứ?”

Kỷ Hiết Nhan ợ một cái, hỏi: “Ngày mai còn có để ăn sao?”

“Có cháo cải xanh.”

“Ăn!” Kỷ Hiết Nhan dùng sức chà xát hai tay mang găng, hung dữ nói, “Ăn hết toàn bộ!”

Tiêu diệt xong bữa sáng Ngôn Sâm cực khổ mua về, Kỷ Hiết Nhan phát hiện mình ăn no rồi. Ngôn Sâm kéo hắn ra ngoài đi bộ tiêu cơm, Kỷ Hiết Nhan ghét lạnh, đi chưa tới một hồi lại trốn về trong hang núi, sau đó bị Ngôn Sâm buộc làm hít đất một trăm cái. Làm xong ra một thân mồ hôi, Kỷ Hiết Nhan cởi quần áo bắt đầu đùa giỡn lưu manh. Ngôn Sâm cởi quần, mở hai chân nằm trên áo bông trải ra, bị Kỷ Hiết Nhan làm cho hai mắt rưng rưng, ưm a a rên rỉ, trong thân thể cậu vừa ướt vừa nóng, Kỷ Hiết Nhan cực kỳ yêu thích, càng sâu càng dùng sức đỉnh vào, Ngôn Sâm run rẩy rơi nước mắt, ai ai gọi hắn: “A Nhan...”

Trong miệng cậu nói không muốn, nhưng hai cánh tay lại vòng chặt lấy cái cổ của Kỷ Hiết Nhan.

Cậu không ngừng rên rỉ, nhiều lần gọi hắn: “A Nhan...”

“A Nhan, thức dậy đi.”

Kỷ Hiết Nhan đột nhiên mở mắt ra, hắn há miệng thở dốc, tim đập rầm rầm cấp tốc.

Ngôn Sâm kéo màn cửa sổ, xoay người trở lại trước giường, thấy gò má Kỷ Hiết Nhan ửng hồng, trên trán có mồ hôi, Ngôn Sâm hơi khấn trương hỏi: “Anh làm sao vậy, không thoải mái sao?”

Nói rồi muốn đi lấy nhiệt kế, nhưng Kỷ Hiết Nhan lại duỗi tay nắm lấy cậu, kéo trở về, Ngôn Sâm liền theo sức của hắn ngồi ở mép giường.

Cánh tay Kỷ Hiết Nhan dùng sức, vòng Ngôn Sâm vào trong ngực, khàn khàn nói: “Có chút không thoải mái.”

Ngôn Sâm vội vã hỏi hắn: “Không thoải mái chỗ nào?”

Kỷ Hiết Nhan cầm lấy tay cậu tìm xuống dưới hạ thân: “Chỗ này.”

Ngón tay tìm thấy một vật hình côn cứng đến mức như một khối thép, mang theo nhiệt độ bỏng người, Ngôn Sâm giống như bị điện giật thu tay về, mặt đỏ ửng lên: “Bây giờ, là sáng sớm.”

“Cậu không biết có một từ gọi là ‘Thần bột’ sao?”

Ngôn Sâm cúi đầu, mắt không biết nên để đâu xem: “Vây em, dùng tay?” Thấy Kỷ Hiết Nhan dùng sức xoa eo của cậu, không hé răng, Ngôn Sâm lại hỏi, “Dùng miệng?”

Tay Kỷ Hiết Nhan đi xuống dọc theo sau lưng cậu, ngón tay tiến vào trong kẽ hông: “Dùng nơi này.”

13. Bạch Cốt Tinh - Chương 13

Hai người hồ nháo trên giường một lúc lâu, thân thể Ngôn Sâm đặc biệt miễn cưỡng, Kỷ Hiết Nhan tùy tiện chạm thử cậu liên mềm nhũn, lại dây dưa mấy lần, cậu đã thành một bãi xuân thủy.

Kỷ Hiết Nhan tận hứng cực kỳ.

Sau khi xong việc, Kỷ Hiết Nhan hài lòng tiến vào nhà vệ sinh rửa mặt, Ngôn Sâm mặc quần áo tử tế, ngẩng đầu thấy drap giường vô cùng gọn gàng, có vài chỗ ẩm ướt đặc biệt rõ ràng.

Ngôn Sâm hết sức lúng túng ngượng ngùng, kéo drap giường xuống, còn chưa kịp trải cái mới, đã bị Kỷ Hiết Nhan đột nhiên đi ra từ trong nhà tắm ôm ngang lên.

Ngày hôm nay Kỷ Hiết Nhan đặc biệt phấn khởi, làm đi làm lại đến buổi trưa mới chịu thả Ngôn Sâm ra khỏi nhà tắm.

Ngôn Sâm lấy quần áo ra từ trong tủ quần áo, xoay người đưa cho hắn, do dự nhỏ giọng nói: “Chuyện như vậy... Làm nhiều, không tốt cho thân thể.”

“Không tốt sao?” Kỷ Hiết Nhan một bên mặc quần áo, một bên nói, “Tôi cảm thấy rất tốt.”

Ngôn Sâm đỏ mặt lên, nói: “Em đi làm bữa trưa.”

Cơm nước xong, Ngôn Sâm thu dọn bát đĩa, đi vào nhà bếp.

Kỷ Hiết Nhan khoanh tay, dựa vào cửa nhìn Ngôn Sâm rửa chén. Ngôn Sâm biết ánh mắt Kỷ Hiết Nhan vẫn luôn đặt trên người mình, một giây cũng không di dời, cũng không biết đang nhìn cái gì, là đang nhìn eo của cậu sao? Gần đây khẩu vị của cậu khá lớn, ăn nhiều hơn so với trước đây, hình như mập lên mấy cân. Ngôn Sâm cúi đầu, lấy hơi hóp bụng, lỗ tai có chút nóng: “Em rất nhanh sẽ xong, anh đến phòng khách ngồi đi, muốn ăn trái cây gì?”

“Tối hôm qua dưới lầu có phải có ai đến không?” Kỷ Hiết Nhan đột nhiên hỏi.

Ngôn Sâm sững sốt một chút, nói, “Không có, tại sao anh lại hỏi vậy?”

“Rất ồn.”

“Có thể là lúc em dọn vệ sinh làm đổ cái bàn.”

Kỷ Hiết Nhan không hỏi lại, xoay người bỏ đi.

Ngôn Sâm thở phào nhẹ nhõm.

Ngôn Sâm bưng trái cây rửa sạch đến phòng khách, không thấy Kỷ Hiết Nhan, xuống dưới lầu nhìn, cũng không có. Chắc là hắn đã về nhà.

Cũng phải, nơi này lại không phải nhà của hắn, hắn sớm muộn cũng phải đi.

Hắn luôn ở lại không bao lâu.

Ngôn Sâm có chút mất mát.

Mấy ngày tiếp theo Kỷ Hiết Nhan không tìm Ngôn Sâm, người của Kỷ gia cũng không trở lại.

Một tối hôm nào đó, Ngôn Sâm nhận được điện thoại của sư phụ: “Những người kia đã tới.”

Xem ra tấm ảnh cậu nhờ những người vệ sĩ kia mang về xác thực đã cho lão thái thái đủ kích không nhỏ.

“Sư phụ chưa nói chứ?” Ngôn Sâm vén chăn lên xuống giường, cậu không bật đèn, mò mẫm ra khỏi phòng ngủ, đến nhà bếp rót cho mình cốc nước.

“Chưa.” Sư phụ hỏi, “Con nghĩ kỹ chưa?”

“Nghĩ kỹ rồi ạ.”

Nam nhân sinh con thì làm sao, để người ta biết thì làm sao, chỉ cần có thể bên nhau cùng Kỷ Hiết Nhan, ánh mắt người ngoài cậu đều không để ý.

Ngôn Sâm thổi thổi nước nóng trong cốc: “Bọn họ còn có thể lại đến.”

Ý tứ của lời này đã rất rõ ràng. Người bên đầu kia điện thoại nhẹ nhàng thở dài: “Quyết định xong là được rồi.”

“Tạ ơn sự phụ.”

“Xử lý mọi chuyện xong nhớ về một chuyến.” Dừng một chút, còn nói: “Lớn bé đều mang về.”

Ngôn Sâm nhấp một ngụm nước nóng, trong lòng ấm áp: “Vâng.”

Cúp điện thoại, cầm cốc nước ra khỏi nhà bếp, mới vừa bước chân vào phòng ngủ, đột nhiên có một cái tay duỗi ra từ trong bóng tối, nắm chặt lấy cánh tay phải của cậu. Ngôn Sâm cơ hồ là phản xạ có điều kiện, nắm ngược lại cái tay kia, quật một cái.

Thân thể bị quật ngã trên sàn gỗ, phát sinh tiếng vang nặng nề. Cùng lúc đó, Ngôn Sâm còn nghe được một tiếng rên.

Cậu giật mình, khấn cấp bật đèn, vừa nhìn, quả thật là Kỷ Hiết Nhan.

“A xin lỗi xin lỗi, em không phải cố ý, em không biết đó là anh.” Ngôn Sâm cấp tốc đặt cốc nước trên cái giá bên cạnh, xoay người lại đỡ Kỷ Hiết Nhan, nhưng bị đối phương đẩy tay ra, mặt mũi Ngôn Sâm trắng bệch, “Anh thấy thế nào? Bị đau chỗ nào sao?”

Kỷ Hiết Nhan không nói mình bị trật eo, hắn không muốn mất mặt. Ngồi trên đất một chút, nghiêm mặt đỡ tường đứng dậy, vắn vắn vai: “Không có chuyện gì.”

“Anh đến đây lúc nào, đến đã bao lâu? Tại sao không bật đèn.” Ngôn Sâm phủi bụi trên quần áo của hắn, “Như vậy nhiều nguy hiểm.”

Kỷ Hiết Nhan liếc mắt nhìn cậu một chút, thờ ơ nói: “Thân thủ của ông chủ Ngôn không tệ.”

Ngôn Sâm bị dọa chết, liên tục xua tay: “Không không không không không, anh đừng hiểu lầm, em không đánh vợ mình.”

Kỷ Hiết Nhan: “...”

Rốt cuộc là ai hiểu lầm.

Ngôn Sâm phát hiện không đúng, sửa lại lời: “Em không đánh chồng mình.”

Hình như cũng sai sai.

Ngôn Sâm gấp đến độ chảy mồ hôi: “Dù gì em chắc chắn sẽ không đánh anh! Anh đừng sợ!”

Kỷ Hiết Nhan giận: “Con mắt nào của cậu thấy tôi sợ?”

“Không, không sợ là được, em chỉ là nói như thế thôi.” Ngôn Sâm cẩn thận từng li từng tí nhìn hắn, “Anh đừng giận.”

14. Bạch Cốt Tinh - Chương 14

Kỷ Hiết Nhan vẫn có chút giận. Nửa đêm hắn tìm đến Ngôn Sâm chính là muốn làm chút gì đó, bây giờ trật eo, cái gì cũng không làm được.

Nằm ngửa khó chịu, nằm nghiêng cũng chẳng thoải mái, Kỷ Hiết Nhan đơn giản xoay người nằm sấp.

Ngôn Sâm ở bên cạnh nhìn một lúc lâu, cũng không dám thở mạnh, chờ đến khi Kỷ Hiết Nhan rút cuộc chôn mặt vào trong gối, bất động, cậu mới cẩn thận từng li tí lại gần, hỏi: “Mấy ngày nay anh không đến, có phải công tác rất bận không?”

Kỷ Hiết Nhan nghiêng đầu nhìn cậu: “Không phải cậu nói sao, làm nhiều không tốt cho thân thể.”

Ý tứ của lời kia tựa hồ bị hiểu lầm thành cầu hoan, mặt Ngôn Sâm lại thoáng nóng lên: “Em không phải ý kia... Cũng không nhất định phải làm, anh có thể tới gặp em mà.”

Kỷ Hiết Nhan lại lộ ra nét mặt ghét bỏ đặc trưng của hắn: “Cậu có gì đáng nhìn.”

“Em không dễ nhìn, nhưng anh đẹp nha.” Ngôn Sâm lấy lòng lại gần hôn cằm của hắn, “Em thích nhìn anh.”

Kỷ Hiết Nhan vẫn còn hơi dỗi: “Tại sao tôi phải cho cậu nhìn chứ?”

Ngôn Sâm cầm lấy tay hắn ấn vào ngực: “Em thích anh, muốn mỗi ngày được nhìn thấy anh.”

Kỷ Hiết Nhan được vuốt lông, trong lòng thoải mái, vẻ mặt cũng nhu hòa không ít: “Thế tôi đành cố gắng

vậy, khoảng thời gian này mất ngủ, thật vất vả mới ngủ được còn nằm mơ, phải đi gặp bác sĩ.”

Ngôn Sâm ngẩn trương lên: “Xảy ra chuyện gì, gặp ác mộng sao?”

Kỷ Hiết Nhan nhìn cậu một lúc, lại lần nữa chôn mặt vào trong gối, mơ hồ “ừ” một tiếng.

Hai ngày tiếp theo, bên Cẩm Kiều truyền đến tin tức, người của Kỷ gia tìm đến nhà trẻ.

Đương nhiên sẽ không có thu hoạch gì, Ngôn Miểu đã sớm không có ở đó.

Cẩm Kiều nói vài câu chính sự xong, rồi ở đầu bên kia hờn hờ, nói Miểu Miểu làm sao lợi hại như vậy, ý tưởng tình ranh thật nhiều, làm cho con đường truy thê của Cẩm Kiều có hi vọng, càng nói càng hưng phấn, còn dự định để Ngôn Miểu ở lại chỗ mình thêm một quãng thời gian ngắn, Ngôn Sâm nghe thế, dứt khoát cúp điện thoại.

Ngồi trở lại trên ghế sa lông, vừa ngâm nga vừa ăn một tô dâu tây nhỏ, vuốt bụng về phòng ngủ, thấy người trên giường còn chưa tỉnh, Ngôn Sâm bò lên giường, cẩn thận gỡ tay Kỷ Hiết Nhan ra, nằm vào trong lồng ngực của hắn, hài lòng nhắm mắt lại.

Kỷ Hiết Nhan lại mơ tới hang động trong núi nhỏ kia, lúc này đã ít đi đông cỏ, có thêm một cái giường, giường kia không lớn, đệm chăn cũng cũ, nhưng rất ấm áp.

Hai chân Ngôn Sâm quăn quanh thắt lưng của hắn, trên trán đổ một lớp mồ hôi mỏng manh. Mặt cậu rất đỏ, đôi mắt ướt át, cắn môi thở dốc ư hừ hừ, mặc cho Kỷ Hiết Nhan dùng sức thế nào cậu cũng đều không lên tiếng, Kỷ Hiết Nhan nổi ý xấu, để cậu ngồi trên đùi mình, từ dưới đỉnh lên, chưa đầy mấy lần Ngôn Sâm liền không chịu được, khóc lóc gọi ra, bảo hắn nhẹ một chút.

Kỷ Hiết Nhan đang chờ cậu cầu xin nhiều hơn, Ngôn Sâm nói nhẹ một chút thì hắn càng đỉnh càng dùng sức, đặc biệt xấu xa. Lăn qua lăn lại làm, chờ chính mình sáng khoái, hắn mới kéo Ngôn Sâm vào trong lồng ngực mạnh mẽ hôn mấy cái, triền miên nói lời tâm tình, làm cho người trong lòng đỏ mặt đến tận mang tai, Kỷ Hiết Nhan lại nhịn không được, tiếp tục tách hai chân của cậu ra.

Làm không đến mấy lần, Ngôn Sâm lại khóc lên. Một hồi nói nhẹ một chút em đau, một hồi còn nói không nên đỉnh chỗ đó, cuối cùng cậu ôm Kỷ Hiết Nhan thật chặt nói, em muốn chết, Kỷ Hiết Nhan hỏi cậu làm sao vậy, cậu nói thoải mái muốn chết.

Sau đó Kỷ Hiết Nhan liền cười tỉnh.

Giấc mộng này mơ rất mệt mỏi, ra một thân mồ hôi, Kỷ Hiết Nhan nhú mào giật giật thân thể, mới phát hiện trong lồng ngực có thêm một người.

Ngôn Sâm nhắm hai mắt, mặt kề sát trước ngực hắn, ngủ rất say.

Phía dưới của Kỷ Hiết Nhan cứng đến nỗi đau đớn, nóng lòng muốn phát tiết, nhưng lại không nỡ đánh thức người, liền lặng lẽ xuống giường đi vào nhà tắm. Chờ đến lúc thu lều vải đi ra, thấy Ngôn Sâm còn chưa tỉnh, Kỷ Hiết Nhan đói bụng ục ục, hết cách rồi, chỉ có thể tự mình đến nhà bếp.

Không tìm được cái gì có thể ăn, tâm trạng Kỷ Hiết Nhan không tệ, quyết định nấu cháo cải xanh thường được ăn trong mơ nhất.

Ý nghĩ tốt, kết quả thường xấu.

Bởi vì trong khi nấu cháo, Kỷ Hiết Nhan nhận được điện thoại, lúc đi ra ngoài đã quên tắt lửa.

Sau đó suýt chút nữa đốt cháy nhà bếp.

15. Bạch Cốt Tinh - Chương 15

Kỷ Hiết Nhan đều nghĩ kỹ rồi, chờ sau đó Ngôn Sâm chất vấn hắn xảy ra chuyện gì, hắn liền nói nhà bếp quá nhỏ dụng cụ làm bếp quá tệ, dùng không quen, sau đó còn có thể thuận tiện đổi nhà cho cậu, đỡ phải sau này mỗi lần tới đây đều nhớ tới chuyện bực mình này.

Đáng tiếc Ngôn Sâm một câu cũng không hỏi chuyện nhà bếp, chỉ cầm lấy tay Kỷ Hiết Nhan xem qua xem lại thật kỹ, không phát hiện vết bỏng, lúc này cậu mới thở dài một hơi, nói: “Sau này anh đừng vào nhà bếp.”

Kỷ Hiết Nhan: “...”

“Làm sao vậy?” Ngôn Sâm buông tay Kỷ Hiết Nhan ra, hỏi hắn.

Không thể tặng nhà, Kỷ Hiết Nhan có chút không vui: “Tôi biến nhà bếp của cậu thành như vậy, cậu không thể nói cái gì khác?”

“A!” Ngôn Sâm vỗ đầu một cái, “Xin lỗi nhất thời cuống cuống nên em quên, anh muốn ăn cái gì, em đi mua.”

Kỷ Hiết Nhan từ bỏ, nhà nhỏ rách nát cái gì, chấp nhận ở lại đi.

“Tôi muốn ăn bánh bao thịt cùng sủi cảo tôm.”

Ngôn Sâm mới vừa cầm ví tiền cất trong túi, nghe thấy câu này của Kỷ Hiết Nhan, đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, trong ánh mắt đầy nghi ngờ không dứt.

Kỷ Hiết Nhan nhún mày: “Làm sao vậy? Không cho mua?”

“... Mua mua mua, anh muốn cái gì em cũng đều mua cho anh.” Ngôn Sâm cúi đầu, vừa nói vừa đi xuống lầu.

Kỷ Hiết Nhan ăn xong bữa sáng rồi đi mất, Ngôn Sâm cả ngày đều mất tập trung. Cho đến tận buổi tối khi Cẩm Kiêu bế Ngôn Miểu đưa về, ôm con trai bảo bối hôn mấy lần, Ngôn Sâm lúc này mới khôi phục trạng thái.

Ngôn Miểu gọi một tiếng ba ba, ngay sau đó là “Con nhớ chú Nhan”.

Ngôn Sâm trùu mền sờ đầu con trai, trong lòng không nói ra được là tư vị gì.

“Ba ba cũng nhớ chú ấy.”

Nhớ thật sự, kỳ lạ, rõ ràng mới vừa tách nhau ra.

Cẩm Kiêu nhận được tin nhắn, vui cười hơn hở chào tạm biệt Ngôn Sâm: “Sư ca, em đi đây, phải đi đón vợ.”

Ngôn Sâm hỏi Cẩm Kiêu: “Hợp lại nhanh như vậy?”

“Sắp rồi.” Cẩm Kiêu nháy mắt với cậu mấy cái, “Em ấy uống say, cơ hội tốt như vậy đương nhiên không thể bỏ qua.”

Ngôn Sâm nhất thời không biết nên nói cái gì tiếp, mãi mới nói một câu: “Chú ý thân thể.”

“Em biết rồi.” Cẩm Kiêu sờ lông mày, trên mặt hiếm thấy lộ ra nét lúng túng, vẫy tay chúc ngủ ngon với Ngôn Miểu, rồi rời đi.

Tắm xong, bế Ngôn Miểu đến trên giường, đắp kín chăn cho thẳng bé, Ngôn Sâm hỏi: “Đêm nay con muốn nghe truyện gì?”

“Ba ba, buổi tối không kể truyện, con đọc thơ cho ba nghe nhé.”

Ngôn Sâm đặt cuốn truyện trong tay xuống, cười nói: “Được.”

Ngôn Miếu ngồi xếp bằng, hai tay nắm lấy bàn chân nhỏ, ngẩng đầu nhìn Ngôn Sâm: “Nếu như con không đọc sai chữ nào, ba phải thưởng cho con nha.”

Ngôn Sâm khẽ nhú mồm: “Thưởng cho con cái gì?”

“Ba đồng ý trước đi.”

“Không được, nhờ con ra yêu cầu kỳ quái, ba không làm được thì làm sao bây giờ.”

“Sẽ không có đâu.” Ngôn Miếu bò đến ngồi trên đùi Ngôn Sâm, cọ mặt cậu làm nũng, “Con là cục cưng ngoan của ba, ba phải tin con.”

Ngôn Sâm ôm con trai, tâm đều tan chảy: “Được được được, cục cưng ngoan, ba ba tin con.”

Ngôn Miếu đọc bài thơ Tương tư của Vương Duy (*), cậu bé đọc rõ ràng, một chữ cũng không sai.

Ngôn Sâm hỏi bé: “Ai dạy con?”

“Chú Cẩm Kiều dạy con, chú ấy nói tương tư nghĩa là nhớ nhung.” Ngôn Miếu cầm tay Ngôn Sâm lắc hai lần, “Ba ba, con nhớ chú Nhan, ba gọi điện thoại cho chú ấy lại đây đi, không phải chú ấy thường ngủ ở nhà mình sao, rất nhiều ngày con không được gặp chú ấy, ba gọi chú ấy đến đây ngủ đi, được không ba?”

Ngôn Sâm nhìn đôi mắt ngây thơ của con trai, gò má nóng lên: “Đã trễ thế này, chú Nhan có thể đã ngủ...”

“Con lại đọc một bài thơ đi.” Ngôn Miếu xẹp xẹp miệng, đáng vẻ tội nghiệp, “Ba ba, con rất nhớ chú ấy.”

(*) Tương tư – Vương Duy:

Hồng đậu sinh nam quốc,

Xuân lai phát kỷ chi.

Nguyện quân đa thái hiệt,

Thử vật tối tương ti (tư).

Dịch nghĩa:

Đậu đỏ sinh ở phương nam,

Mùa xuân đến, nấy bao nhiêu cành.

Xin chàng hãy hái cho nhiều,

Vật ấy rất gọi tình tương tư.

16. Bạch Cốt Tinh - Chương 16

Ngôn Sâm gửi tin nhắn cho Kỷ Hiết Nhan, hỏi hân: Anh đã ngủ chưa?

Hai phút sau, Kỷ Hiết Nhan gọi điện thoại tới: “Làm sao, nhớ tôi rồi?”

Ngay trước mặt con trai, Ngôn Sâm không dám trả lời bừa, quy củ nói: “Miểu Miểu nói nhớ anh, muốn mời anh tới...”

“Chú Nhan ơi!” Ngôn Miểu hưng phấn lại gần gọi, “Con nhớ chú! Chú tới nhà của con ngủ đi! Ngày mai con không có đi học, chúng ta cùng ăn sáng cùng chơi cờ cùng về với, có được không ạ?”

“Được.” Kỷ Hiết Nhan cười cười, lại thấp giọng hỏi Ngôn Sâm, “Cậu thì sao, có nhớ tôi không?”

Ngôn Miểu cướp lời đáp: “Nhớ! Nhớ cực kỳ! Chú Nhan chú mau tới!”

“Được, chờ chú năm phút đồng hồ.”

Ngôn Sâm cũng không kịp thẹn thùng, nghe nói như thế liền cuống lên: “Năm phút tới cái gì, anh chạy xe chậm một chút.”

Kỷ Hiết Nhan dừng một chút, nói: “Vậy thì mười lăm phút.”

Ngôn Sâm trở về phòng đổi bộ đồ ngủ. Quần áo mới vừa mặc trên người là của mấy năm trước, kiểu cũ, tay áo còn có chút xù lông, chỉ là mặc vẫn rất thoải mái, nên cậu mới không nỡ bỏ.

Ngôn Miểu thấy cậu thay quần áo, cười khanh khách vài tiếng, khen cậu: “Ba ba, ba mặc đồ này trông thật đẹp mắt.”

Ngôn Sâm cười cười. Bộ áo ngủ này là sau đó cậu cố ý đi mua, cùng kiểu với bộ kia cậu mua cho Kỷ Hiết Nhan, chỉ là khác màu.

Đúng là đẹp, giá tiền càng đẹp hơn.

Làm cho Ngôn Sâm đau lòng chừng mấy hôm.

Kỷ Hiết Nhan mang theo đồ ăn khuya đến, ba người ngồi ăn trong phòng khách. Ăn xong mì hoành thánh, Kỷ Hiết Nhan theo Ngôn Miểu đi đánh răng, đánh răng xong lại nằm trên giường cùng bé, nghe bé đọc thơ, kể chuyện cho bé, cậu nhóc quá mức hưng phấn, nháo gần hai tiếng đồng hồ. Trước khi sắp ngủ vẫn luôn nắm tay Kỷ Hiết Nhan, muốn hắn bảo đảm buổi tối không đi.

Kỷ Hiết Nhan nói không đi, buổi tối chú ngủ với ba con.

Lúc này Ngôn Miểu mới an tâm ngủ.

Kỷ Hiết Nhan ra khỏi phòng trẻ con, đến phòng của Ngôn Sâm, thấy cậu quy củ ngồi bên mép giường, hai tay đặt trên đầu gối, dáng dấp ngoan ngoãn như một cô dâu nhỏ, Kỷ Hiết Nhan không nhịn được bật cười: “Làm gì đó?”

Ngôn Sâm đứng lên, sắc mặt ửng đỏ: “Chờ anh.”

Kỷ Hiết Nhan đi tới trước mặt cậu, cố ý hỏi: “Chờ tôi làm gì?”

Ngôn Sâm nhìn thấy khuôn mặt Kỷ Hiết Nhan thật gần: “Chờ anh, ngủ, ngủ.”

Kỷ Hiết Nhan ôm eo cậu: “Cởi quần áo ngủ hay không cởi quần áo ngủ?” Ngôn Sâm run chân lên, Kỷ Hiết Nhan thuận thế áp đảo cậu ở trên giường, khẽ cắn vành tai cậu, “Xem ra là muốn cởi quần áo ngủ.”

Âm thanh của Ngôn Sâm run run: “Anh đừng, đừng cắn em.”

“Được.” Kỷ Hiết Nhan thay đổi liếm trong tai cậu: “Vậy em cắn tôi đi.”

Ngôn Sâm cắn hắn đến nửa đêm, mệt mỏi vô cùng, hai chân có chút không khép lại được. Kỷ Hiết Nhan vẫn còn chưa thỏa mãn, hai tay dùng sức xoa cái mông ửng hồng của cậu, lồng ngực nóng bỏng dán vào tấm lưng thấm mồ hôi của Ngôn Sâm, khàn khàn nói: “Lại tới một lần nữa.”

Ngôn Sâm còn đang thở dốc, trở tay khe khẽ đẩy hắn một cái: “Em không có sức...”

“Tôi có là được.”

“Không muốn...”

Kỷ Hiết Nhan lật người Ngôn Sâm lại, một tay vòng ra sau đỡ cái mông của cậu: “Không muốn thì đẩy tôi ra.” Trong thân thể Ngôn Sâm trơn dính nỉ, Kỷ Hiết Nhan thoáng dùng sức, không chút trở ngại nào đâm thẳng đến cùng, đỉnh lộng ra vào mấy lần, bên tai nghe được tiếng nước rõ ràng, hấn vùi mặt bên cổ Ngôn Sâm, trong miệng phát sinh tiếng thở dài thỏa mãn.

Ngôn Sâm không nỡ đẩy Kỷ Hiết Nhan ra, hai tay quán quýt lấy cổ hấn, ôm chặt lấy hấn: “Làm xong lần này liền ngủ, có được không?”

“Vậy lần này tôi cần phải làm lâu một chút, tốt nhất đến sáng hôm sau.” Kỷ Hiết Nhan vừa nói vừa động, Ngôn Sâm khẽ thở dốc nhỏ giọng rên rỉ, Kỷ Hiết Nhan tăng sức va chạm, khiến cậu gọi lớn hơn, nhưng Ngôn Sâm không dám, đơn giản cắn chặt môi, Kỷ Hiết Nhan thấy cậu như vậy, càng muốn khi dễ, sống lưng cực tốc đóng đũa, đụng phải cái mông của cậu vang lên bành bạch.

Ngôn Sâm rất nhanh lại cứng lên, bị Kỷ Hiết Nhan nắm trong tay.

Hấn tuốt động mấy lần, đột nhiên hỏi: “Miểu Miểu là con của anh đúng chứ?”

Ngôn Sâm mãnh liệt run rẩy, rồi mềm nhũn.

17. Bạch Cốt Tinh - Chương 17

“Không không không phải, thằng bé không phải...”

“Em không phát hiện sao?” Kỷ Hiết Nhan tiếp tục động tác trên tay, không nhanh không chậm mở miệng, “Em người này, sẽ không nói dối.”

“Em... A!” Ngôn Sâm đột nhiên ngửa đầu, hai chân theo phản xạ kẹp chặt thắt lưng của Kỷ Hiết Nhan, đột nhiên bị khoái cảm khi cọ đến tuyến tiền liệt làm cho cậu khó có thể kiềm chế kêu thành tiếng, Kỷ Hiết Nhan dùng một tay khẽ vuốt khóe mắt ửng hồng của cậu, lại tăng nhanh thêm tần suất, liên tục đốc sức đỉnh vào vị trí nào đó.

Ngôn Sâm muốn nhịn xuống, nhưng bên trong khoái cảm như từng làn sóng thủy triều cuộn cuộn mà đến, muốn cậu không lên tiếng căn bản là không thể, vừa kêu vài tiếng vừa xấu hổ cắn chặt môi, quá dâm dăng.

Ngôn Miểu còn đang ở bên phòng ngủ cách vách.

“A Nhan, ừ a... Anh, tha cho em đi...”

Kỷ Hiết Nhan không nói tiếp, hai tay nắm chặt lấy cái hông của Ngôn Sâm, cứ như vậy cắm vào cho đến khi cậu bắn ra.

Đôi chân quăn quanh thắt lưng Kỷ Hiết Nhan từ từ thả lỏng, cuối cùng vô lực buông xuống, Ngôn Sâm nước mắt đầy mặt, tiếng khóc đều rất nhỏ. Cũng không phải sợ bị nghe thấy, mà là thực sự không còn khí lực.

Kỷ Hiết Nhan rất hưởng thụ mười mấy giây ngắn ngủi khi Ngôn Sâm cao trào kia, cậu cắn rất chặt, đặc biệt thoải mái. Vật chôn tại nơi sâu của hắn bất động, chờ Ngôn Sâm chậm rãi hồi sức, liền nắm lấy eo của cậu, nhẹ nhàng đưa đẩy: “Miểu Miểu là con của anh sao?”

Ngôn Sâm vừa cao trào, nào chịu nổi hắn làm như vậy, run rẩy rên rỉ, suýt chút nữa cào sau lưng của Kỷ Hiết Nhan ra máu: “Anh đừng, đừng động...”

“Vây em nói thật cho anh biết.”

“... Ừm.”

Kỷ Hiết Nhan dừng lại động tác, nhẹ nhàng thở gấp: “Mẹ thằng bé là ai?”

Ngôn Sâm nhìn cằm của hắn chăm chú: “Em cũng không biết, thằng bé là em... Nhặt được.”

“Trông anh rất dễ lừa sao?”

Thấy Kỷ Hiết Nhan nghiêm mặt, Ngôn Sâm bỗng chốc khấn trương lên: “Chờ đã, em nhớ là nhớ là, hình như không phải nhặt được...”

Kỷ Hiết Nhan bật cười một tiếng, niết niết khuôn mặt của Ngôn Sâm: “Vẫn đáng yêu như thế.”

Ngôn Sâm có chút ngây người: “... A?”

“Ngày đó ở trong xe, em hỏi anh có thích trẻ con không.” Kỷ Hiết Nhan cúi đầu ngậm bờ môi của Ngôn Sâm, khẽ mút hai lần, một tay nhẹ nhàng vuốt bụng của cậu, “Là lại muốn sinh cho anh thêm một đứa sao?”

Ngôn Sâm không thể tin trọn to hai mắt: “Anh...”

“Anh nhớ ra rồi.” Tay Kỷ Hiết Nhan vòng ra sau, dùng sức vò cái mông của Ngôn Sâm, hơi thở nóng hầm hập phun vào lỗ tai cậu, “Em ở trong sơn động câu dẫn anh, nói phải sinh con cho anh.”

Lồng ngực Ngôn Sâm đập đập trùng kích liệt, cậu ra sức ôm chặt Kỷ Hiết Nhan, nước mắt nóng ảm chảy ướt nhep bả vai hấn trong nháy mắt. Ngôn Sâm một câu vẫn chưa nói, chỉ ôm hấn, dùng sức đến toàn thân run rẩy.

Kỷ Hiết Nhan nhẫn nhẹn không ôm lại cậu: “Trước tiên đừng khóc, anh vẫn còn đang tức giận đây, nếu như anh không nhớ ra, có phải em vẫn dự định giấu diếm như thế?”

Ngôn Sâm gào khóc lên.

Kỷ Hiết Nhan hoảng hốt, gấp rút giơ tay vỗ lưng cậu: “Được rồi anh không có tức giận, em đừng khóc.”

“Em...” Ngôn Sâm thật vất vả mới ngừng khóc, giơ tay mạnh mẽ lau mặt một cái, “Em mới tức giận.”

Kỷ Hiết Nhan hỏi cậu: “Em tức cái gì?”

Ngôn Sâm ghen ngào nói: “Anh đều nhớ ra còn cố ý hỏi em, còn làm em như vậy.”

Kỷ Hiết Nhan chỉ nghe nửa câu sau: “Không phải em rất thích anh làm em sao?”

Ngôn Sâm đột nhiên đỏ mặt lên: “Không, không có.”

“Em xem, em nói dối liền nói lấp.”

“Không không không có...” Ngôn Sâm mạnh mẽ bấm bắp đùi mình một cái, “Em không có nói dối!”

“Được rồi, vậy sau này anh không làm em.” Kỷ Hiết Nhan nói, ra vẻ muốn xuống giường, Ngôn Sâm vội vàng nắm lấy hấn: “Anh đi đâu?”

“Nhà vệ sinh.”

Ngôn Sâm nhìn giữa hai chân hấn, vật kia còn đang dựng thẳng tắp, dáng vẻ đầy tinh lực, nghĩ đến vừa nãy chính là vật này thô bạo ra vào trong thân thể của cậu, dày vò cậu đến dục tiên dục tử, sắc mặt Ngôn Sâm càng đỏ hơn, ngẩng đầu thấy Kỷ Hiết Nhan nhú mày, một mặt không vui, Ngôn Sâm quỳ gối hai bước, nắm tay hấn càng chặt hơn: “Chính mình dùng tay, sẽ không thoải mái, anh... Anh vẫn là nên làm em đi.”

Kỷ Hiết Nhan đang chờ những lời này, khom lưng bế người lên, nhanh chân đi vào trong nhà tắm, để Ngôn

Sâm ngồi trên bồn rửa tay, chậm rãi thông thả làm xong nửa quá trình còn lại.

Chờ đến khi Kỷ Hiết Nhan rót cuộc cũng tận hứng, đi ra khỏi nhà tắm, Ngôn Sâm đã mệt đến mức đầu ngón tay cũng không nhấc nổi.

Kỷ Hiết Nhan ôm cậu triền miên hôn mấy lần, ôn nhu nói: “Ngủ đi.”

“Không ngủ được.”

“Tại sao?”

“Nhớ ngày mai tỉnh lại, anh không nhớ rõ em thì làm sao bây giờ.” Ngôn Sâm vui mặt trước ngực hắn, “Khi đó, người nhà anh đến đón anh về, anh nói rất nhanh anh sẽ trở lại tìm em... Lừa người, đều sắp qua bốn năm, không có nhanh chút nào.”

Kỷ Hiết Nhan dùng ngón cái nhẹ nhàng lau đi những giọt nước nơi khóe mắt của cậu: “Vận may của anh có thể đều là dùng để gặp em, vì vậy vừa rời khỏi em liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngày đó trên cầu phát sinh tai nạn giao thông liên hoàn, hai người ngồi cùng xe với anh đều tử vong tại chỗ, anh cũng bị thương không nhẹ...”

Ngôn Sâm dùng sức ôm chặt lấy hắn: “Em biết.”

“Em biết cũng không phải toàn bộ, não bộ bị thương tổn dẫn đến chuyện mất trí nhớ chỉ là tạm thời, nhưng là bà nội anh liên hợp với bác sĩ để cố gắng biến nó thành vĩnh viễn.”

Ngôn Sâm đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy khiếp sợ.

Kỷ Hiết Nhan kiềm chế hít một hơi: “Anh thật sự, rất không thích bà ấy.”

18. Bạch Cốt Tinh - Chương 18

“Bà ấy có biết anh đã khôi phục trí nhớ không?”

“Biết, tối hôm qua lúc nhận điện thoại của em, anh vừa mới lái xe đến khách sạn.” Kỷ Hiết Nhan ôm chặt eo Ngôn Sâm, cầm hờ nhẹ nhàng cọ đỉnh đầu của cậu, “Anh với bà ấy ằm ỉ một trận, bà nội bảo sau khi anh ra khỏi cửa thì cũng đừng trở về.”

Chuyện này... Trong ti vi hình như cũng diễn như thế. Ngôn Sâm yên lặng trong chốc lát, đưa tay vỗ cánh

tay của Kỷ Hiết Nhan, động viên hắn: “Không có chuyện gì, anh còn có em đây.”

“Em nuôi anh à?”

Ngôn Sâm bỗng cảm thấy phấn chấn, vươn mình ngồi dậy, kích động cầm lấy tay Kỷ Hiết Nhan: “Em, em nuôi anh! Anh đừng lo lắng, em cũng có rất nhiều tiền, theo em bảo đảm không cho anh ăn một chút xúu khổ nào! Anh cái gì cũng không cần làm, chỉ cần ở bên em thôi, tiếp tục làm đại thiếu gia!”

“Em thật sự có rất nhiều tiền sao?” Kỷ Hiết Nhan rút tay về, một mặt không tin, “Vậy tại sao còn ở trong căn nhà nhỏ như thế?”

“Sư phụ em nói, làm người phải khiêm tốn.”

Kỷ Hiết Nhan: “...”

Ngôn Sâm vừa nhìn thấy vẻ mặt đó của hắn liền cuống lên: “Em thật sự có tiền, không gạt anh! Em lấy cho anh xem!” Sau đó chạy đến thư phòng ôm sổ tiết kiệm cùng giấy tờ nhà lại đây, đưa toàn bộ cho Kỷ Hiết Nhan, “Anh xem, những thứ này đều là tiền.”

Kỷ Hiết Nhan lật xem đại khái, ừ, đúng là rất nhiều tiền.

“Sinh nhật mười tám tuổi của anh nhận được quà còn nhiều hơn thế này, chút tiền này của em còn muốn nuôi anh?”

“Đủ đủ, em còn có tiền trong ngân hàng Thụy Sĩ!”

Trán Kỷ Hiết Nhan giật giật một cái, biết võ công thì thôi, còn có tiền như vậy, nếu như sau này hai người náo loạn mâu thuẫn, Ngôn Sâm mang theo con trai chạy mất, hắn biết đi đâu đuổi theo. Kỷ Hiết Nhan cầm sổ tiết kiệm cùng giấy tờ nhà trong ngực, mặt lạnh nhìn Ngôn Sâm: “Bên kia có bao nhiêu tiền?”

“Em nhớ không rõ.”

“Nhớ không rõ.”

Ngôn Sâm gãi đầu một cái: “Tài khoản với mật mã ở chỗ sư phụ em, vẫn luôn do ông ấy bảo quản.”

Kỷ Hiết Nhan nhíu mày.

Ngôn Sâm vội hỏi: “Em lấy đưa cho anh, đều cho anh, vậy được không?”

Đạt được mục đích, trong lòng Kỷ Hiết Nhan thoải mái, nhưng trên mặt không biểu hiện ra, nhin có chút cực khổ: “Vây cứ như thế đi, những thứ này đều thuộc về anh.”

“Tất cả đều thuộc về anh, tất cả đều thuộc về anh.” Ngôn Sâm thử thăm dò hỏi, “Bà nội anh không cho anh về nhà, vậy sau này anh ở chỗ em, không đi chứ?”

“Ừm.” Kỷ Hiết Nhan đặt mấy thứ đang cầm lên trên tủ đầu giường, “Không đi, để cho em nuôi.”

Ngôn Sâm hưng phấn đến mức ngủ không yên, một buổi tối lẩn qua lẩn lại, ôm Kỷ Hiết Nhan gặm nơi này cọ nơi đó, đến khi trời sáng mới bắt đầu buồn ngủ.

Kỷ Hiết Nhan rời giường không tìm được đồ ăn, không dám lại vào nhà bếp, đành phải ra ngoài mua. Mang dép lê cầm tiền lẻ đến cửa hàng bán đồ ăn sáng đối diện mua bánh bao, nhìn thấy bên ngoài ngồi xồm mấy người, nhìn rất quen mắt.

Kỷ Hiết Nhan đi tới trước mặt một người trong số đó, người kia ngẩng đầu lên thấy là Kỷ Hiết Nhan, đột nhiên đứng dậy. Anh ta vừa đứng dậy, mấy người bên cạnh cũng đứng lên theo.

Người kia quăng nửa cái bánh quẩy còn dư đi, lau tay một chút rồi khom lưng với Kỷ Hiết Nhan: “Thiếu gia, sao ngài lại đến đây?”

Kỷ Hiết Nhan nhìn chằm chằm cái bánh quẩy trên đất.

Người kia gấp rút nhặt lên lại: “Tôi, tôi còn muốn ăn.”

Ánh mắt Kỷ Hiết Nhan chuyển qua trên mặt anh ta: “Sau này đừng đến.”

Người kia xua tay: “Ngài đừng hiểu lầm, chúng tôi bây giờ cái gì cũng không làm, chỉ cần nhìn thật kỹ, lão phu nhân nói rồi, nhất định phải bảo đảm an toàn cho ngài cùng tiểu thiếu gia.”

Kỷ Hiết Nhan lấy mấy tờ tiền lẻ trong túi đưa cho anh ta: “Mua mười cái bánh bao thịt, năm cái bánh quẩy cùng ba ly sữa đậu nành.”

Người kia cung kính nhận tiền, nhưng lại không nhúc nhích: “Thiếu gia, hàng quán ven đường làm đồ ăn không đảm bảo vệ sinh, tôi bảo khách sạn bên kia làm xong đưa tới, ngài thấy thế nào?”

“Chẳng ra sao, khách sạn cũng không phải ở ven đường à.” Kỷ Hiết Nhan thiếu kiên nhẫn nói, “Mau lên.”

Kỷ Hiết Nhan mang theo bữa sáng băng qua đường, lúc sắp đến cửa tiệm gọi điện cho Kỷ phu nhân.

“Bà nội, bảo những người kia rút đi, bọn họ thật phiền chết.”

Cũng không biết đối phương nói cái gì, hần nhú mày lại, nói: “Ngài kiên trì như vậy, vậy đứa con thứ hai của tôi khẳng định cũng không phải họ Kỷ... Phải, chỉ cần ngài không lại quấy rầy chúng tôi, hết thấy đều theo ý ngài.”

Lão phu nhân mừng như mở cờ trong bụng, cảm râm rất nhiều ở đầu bên kia điện thoại, cuối cùng lại nói: “Dù thế nào đi nữa cháu cũng là người của Kỷ gia, làm sao có thể ăn uống tại hàng quán ven đường, cũng phải chú ý hình tượng, gấp gấp cỡ nào cũng không thể mang dép lê đi ra ngoài, còn nữa, làm sao lại có thể để cháu đi ra ngoài mua bữa sáng...”

Kỷ Hiết Nhan chẳng muốn nghe tiếp, nói một câu tín hiệu không tốt liền cúp máy, cúi đầu nhìn đôi dép lê trên chân, trầm nghĩ, vợ con đều có còn muốn hình tượng cái gì.

Nói cũng đã nói rồi, xem ra phải cố gắng tạo cái thai thứ hai.

Lúc trở lại Ngôn Sâm đã rời giường, mang hai vành mắt đen ôm đầu gối ngồi trên ghế sa lông mà ngẩn người.

Kỷ Hiết Nhan lên lầu cũng không chú ý.

“Miểu Miểu còn chưa tỉnh?”

Ngôn Sâm mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Kỷ Hiết Nhan, viền mắt lại bỗng dưng đỏ lên: “Anh đi đâu? Em còn tưởng rằng...”

“Tưởng rằng anh lại đi rồi?” Kỷ Hiết Nhan cầm gì đó trong tay đặt trên khay trà, khom lưng ngồi bên cạnh Ngôn Sâm, giơ tay chùi chùi cái mũi của cậu, “Đã nói sau này đều ở bên em, chỗ nào cũng không đi.”

Ngôn Sâm nhào vào trong lồng ngực của hắn.

Kỷ Hiết Nhan ôm cậu một lúc, rồi nhẹ nhàng đẩy cậu ra: “Trước tiên ăn sáng đi, nhân lúc còn nóng.”

Ngôn Sâm vô cùng đói bụng, một hơi ăn hết năm cái bánh bao thịt, Kỷ Hiết Nhan thấy mà sững sốt.

“Ồ, hù đến anh đi.” Ngôn Sâm sờ cái bụng, có chút ngại ngùng.

“Ăn được là phúc, tốt.” Kỷ Hiết Nhan cắn miếng bánh bao, duỗi tay lấy sữa đậu nành.

“Trước đây em không ăn được như vậy, gần đây có thể là lại có, cho nên mới...”

Kỷ Hiết Nhan bị nghẹn bánh bao, mãnh liệt dầm ngực, mặt đều nghẹn đỏ, Ngôn Sâm giật mình, vội vàng đến gần vỗ lưng giúp hắn. Thật vất vả mới nuốt xuống, lúc này Kỷ Hiết Nhan mới thở ra một hơi, quay đầu trợn mắt nhìn Ngôn Sâm: “Em vừa mới nói cái gì, lại có là ý gì?”

Ngôn Sâm không nắm chắc được thái độ của hắn, có chút hoảng hốt: “Là, là ý đó ấy.”

Kỷ Hiết Nhan im lặng.

Ngôn Sâm căng thẳng đến nổi nắc cụt: “Anh... Ồ, nếu như anh không thích, em ợ... Em...”

Kỷ Hiết Nhan rót cốc nước cho cậu, nhìn Ngôn Sâm uống xong, hắn duỗi cánh tay ôm cậu vào trong lòng, ôm thật chặt lấy: “Thích, thích chết rồi, Sâm Sâm, em thật là đại bảo bối của anh.”

Đây là lần thứ hai Kỷ Hiết Nhan gọi cậu là Sâm Sâm, làn da từ sau tai đến cổ của Ngôn Sâm hoàn toàn đỏ ửng như nung: “Vậy, vậy em lại sinh cho anh một tiểu bảo bối, có được hay không?”

“Được.”

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-kien-chung-tinh-bach-cot-tinh>